

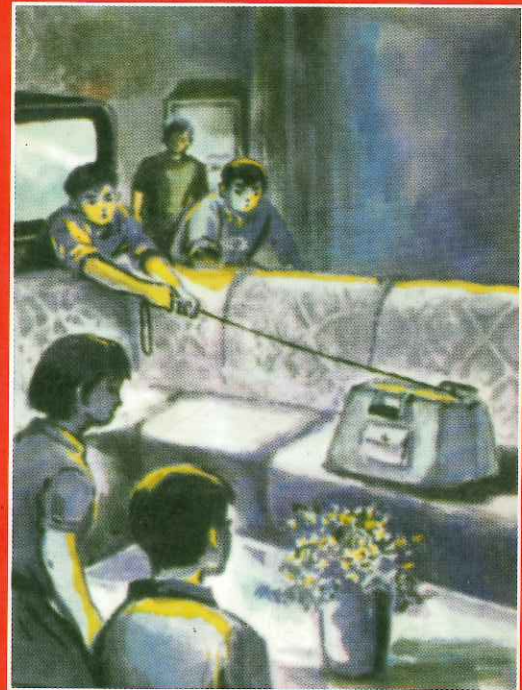
LÊ TẤN HIỂN

NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ

C21

TRUYỆN THIẾU NHI

CUỘC TRUY TÌM "TIÊU HỒ"

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập
(Tái bản lần thứ nhất)

CUỘC TRUY TÌM TIỂU HỒ

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI - 2001

LE TAN HIEN

NHOM BAC NHIM
NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập
(Tất cả các tập đều có)

CUOC TRUY TIM TIÊU HO

Đ - ĐV13

Mã số XB 05/67 - 2001

HN - 2001

1009 - 101 AN NAB TAY ANH

99

CUỘC SONG ĐẦU... LÊN LÚT

Kết thúc buổi lấy khẩu cung, Minh “tổ cú” điệu giọng hơn:

- Chúng tôi sẽ bàn giao ông và cả danh sách bọn đàn em chưa bắt được cho công an thành phố. Ý kiến ông thế nào?

Bình Sẹo, với thái độ chân thành, cười mở như lúc tự thú về cuộc đời tội lỗi của mình.

- Tôi chấp nhận! Vì không còn con đường nào khác. Tôi đã định chết nhiều lần, nhưng có lẽ, vì những tội lỗi chưa trả được với đời, nên chưa được chết. Nhưng, từ hôm nay, tôi thấy mình phải sống, lần này mới là sống làm Người. Nhiều đứa bạn tôi, xưa đi cướp, nay đã hoàn lương trở lại với cuộc đời, với cộng đồng

xã hội. Đã từ lâu, tôi thêm một cuộc sống lương thiện, gia đình với một mái ấm nho nhỏ... Xin hứa với các bạn trẻ - những con người làm tôi tôn phục và kính nể đầu tiên trong cuộc đời - tôi sẽ làm lại từ đầu! Nhưng, trước khi trời sáng, trước khi các bạn giải tôi về công an thành phố, tôi có một nguyện vọng...

Minh “tổ cú” nghiêm túc:

- Xin ông cứ nói...

- Việc này, nếu có thể... xin được nói riêng... với... - hấn giơ tay, chỉ vào Sơn “sợ” - anh bạn đáng kính nể kia...

Cả bọn ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu hấn định giở trò gì. Song nhìn ánh mắt hấn, quả là ánh lên một cái nhìn trân trọng và phục thiện thực sự. Cô giáo Hà tế nhị đứng lên, đi ra ngoài. Trong lều chỉ còn lại 8 trinh sát đặc nhiệm nhà ta. Sơn “sợ” điềm đạm:

- Ông cứ nói tự nhiên, đây toàn là các bạn tin cậy và thân thiết của tôi.

Bình Sẹo mốp người sau lần dây trời, giọng khản khoản, tha thiết:

- Nếu không gì trở ngại, tôi muốn... xin phép được song dấu với anh bạn trẻ, người đánh ngã tôi hồi đêm...!

Sơn “sợ” nheo mắt hỏi:

- Ông dùng từ khéo quá, “đánh ngã” hay là hạ gục? Chắc ông biết trong keo vật, luật lệ quy định: chỉ cần lưng đối thủ chạm đất, là

thua rồi...

- Anh bạn nói đúng. Thực sự là tôi đã bị đo ván...

- Vậy đề nghị vừa rồi có ý nghĩa gì? - Sơn “sợ” hỏi.

Bình Sẹo cúi đầu. Tùng “khềnh” bầm bở xen vào:

- Này, tôi nói cho ông biết, ông cho bọn tay chân vào ăn trộm của trẻ con, không thấy nhục nhã, xấu hổ lại còn đòi hỏi, đề nghị gì...

Bình Sẹo biến đổi sắc mặt, bây giờ thì hình như hấn mới cảm thấy xấu hổ thực sự sau câu nói thẳng băng của cậu bạn bé nhất. Mất hấn chớp chớp, luống cuống nhìn xuống, hình như có một chút ngấn nước. Hấn nắm hai tay vào nhau:

- Quả thật, như hồi nãy tôi đã nói, tôi quyết định không làm thêm một điều gì tội lỗi nữa, để... chờ chết. Đã từ rất lâu, tôi chịu đói khát, kham khổ, chỉ ăn những gì tự tay làm thuê lấy công, thậm chí đi xin được. Thân hình tôi sa sút, sức khỏe hao mòn... Hôm nay, thực sự tôi đã bị bọn đàn em nó lừa. Một bầy đốn mạt và bất tài, hóa ra bấy lâu chúng chỉ mượn uy của tôi để kiếm sống, đe nẹt kẻ khác. Không có tay tôi dính vào, chúng nó chẳng làm nổi việc gì. Chúng cũng đói. Nhưng không thằng nào chịu được đói bằng tôi. Vì chính tôi đang chủ ý hủy diệt mình. Vừa rồi, mấy đứa bảo:

“Khu đồi này có cây ăn quả mọc hoang, hái ăn qua ngày được, đại ca đi cùng cho vui và khuây khỏa”, ai ngờ...

- Hừ! Đi hái quả mà ông mang theo cả xích sắt và dao găm? - Sáng “lợn” mỉa mai.

- Đó là thói quen phòng thân đã lâu, đi đâu tôi cũng mang theo người, dù biết chẳng để làm gì cả...

- Thì vừa rồi, chính ông đã nhảy vào trợ chiến với mấy thứ này đó thôi - Minh “tổ cú” lấy chân đá gạt cái vòng xích và con dao tang vật dưới đất.

- Các... bạn hiểu cho, thấy chúng gặp nguy, tôi không nỡ, chúng tôi đã thể sống chết có nhau...

- Ha... ha... Thế, thế cá trê chui ống! - Sáng bật cười to - Vậy bây giờ ông chịu trời ngồi đây, mấy đứa đàn em ông có nhớ lời thể đó không?!

- Tôi... nghĩ, lời thể vẫn là lời thể..., nhưng biết không phải ai cũng đủ bản lĩnh và tâm huyết thực hiện nó...

Tùng “khểnh” sốt ruột:

- Thôi, không nói dông dài nữa. Tóm lại, đề nghị vừa rồi của ông nhằm mục đích gì? Hay ông muốn được cởi trói để thừa cơ tẩu thoát?

- Không, không! Xin đừng hiểu lầm. Bởi nếu trốn, nghĩa là quay về cuộc đời cũ, mà tôi

thì không muốn quay lại thêm ngày nào nữa. Sở dĩ tôi mong được song đấu lần nữa, chỉ để thử lại sức mình và khẳng định sự thật về các bạn. Có lẽ, tôi ở rừng rú lâu quá, nên lạc hậu mất rồi... Dĩ nhiên, cuộc đấu này chỉ là hữu nghị, để mục kích nhìn thấy đường quyền của nhau, chứ không phải tỉ thí. Hãy tin tôi, làm sao lại có thể tỉ thí với người đã cứu mình!

Sơn “sợ” ngạc nhiên:

- Ông nghĩ là tôi đã cứu ông ư? Tại sao vậy?

- Tất cả các bạn đã cứu tôi, nhất là... ông (hắn gọi Sơn “sợ” là ông mới kỳ chứ). Khi nãy, đối với tôi, ông đã dùng đến bài “Song long quy hổ” với miếng “thiết thủ kim long”, đều là các độc chiêu hạ sát cả, song cái giỏi của ông là ở chỗ ông đã định hạn và kiềm chế được “cương đao”! Theo chỗ tôi biết, để thực hiện được điều đó, phải là bậc cao thủ mới làm nổi...

Quả thực, Sơn “sợ” nghe cũng hơi phổng mũi và khoái nữa. Nhưng trong lòng cậu tự nhủ: đúng là những năm tháng khổ công rèn luyện đã không uổng. Cậu thầm cảm ơn bố và bác Quang (bạn của bố cậu) đã dạy dỗ và hướng dẫn cho cậu những bài quyền độc đáo này. Song, việc Bình Sẹo đề nghị, cậu không có quyền quyết định nhận lời hay không. Xung quanh cậu, còn có các bạn cơ mà. Vừa lúc đó, cô giáo Hà đã trở vào, Sơn “sợ” ghé tai nói rất

nhanh với các bạn: “Đừng cho cô biết chuyện này nhé”...

Một phút yên lặng trôi qua. Minh “tổ cú” và Sơn “sợ” lễ phép đến trước cô giáo:

- Thưa cô, mời cô có thể đi nghỉ. Mọi việc đã xong rồi ạ. Chúng em sẽ thay nhau canh giữ tên gian, đợi trời sáng giao nộp cho công an ạ. Hắn vẫn bị trói, cô cứ yên tâm.

Cô giáo Hà chứng kiến từ đầu sự việc, cô vốn biết cái nhóm bạn đặc biệt này từ trong năm học, qua nhiều việc chúng làm, qua cả những tấm giấy báo công và lời khen ngợi, nhận xét của cơ quan công an nữa, nên cô rất yên tâm trước những công việc và quyết định của chúng. Cô đi qua chỗ Bình Sẹo ngồi, đứng lại trước hắn, nói với bọn trẻ:

- Nếu có thể, các em nói bớt dây trói cho ông ta... - Rồi cô nhìn thẳng vào mặt Bình Sẹo, từ tốn mà nghiêm trang - Ông hãy hiểu, đây không chỉ là những học trò của tôi, mà còn là đại diện cho lớp trẻ hôm nay. Ưa thiện, ghét ác và rất công bằng, lịch lãm trong đối xử. Ông đã từng có đứa con nào chưa?

Bình Sẹo lặng lẽ lắc đầu.

- Hãy tu tỉnh và làm lại cuộc đời. Ông cũng không còn trẻ nữa... Sau này, nếu có con, ông sẽ hiểu rõ hơn những đứa trẻ này (cô chỉ tay về phía các trinh sát) hôm nay, và biết mình cần phải làm gì trong những năm tháng còn lại!

Minh “tổ cú” tiến đến:

- Xin phép cô, cho chúng em giải hẩn sang lều bên, để cô còn đi nghỉ a...

Cô Hà khẽ gật đầu. Minh ra hiệu cho Bình Seo đứng dậy, cùng cả bọn ra khỏi lán chỉ huy. Chỉ còn Tuyết và Hạnh ở lại. Hai đứa lục tục trải nệm, mắc màn mời cô đi ngủ. Cô Hà cảm ơn rồi hỏi:

- Không học cùng lớp mà các em thân nhau là tốt lắm, toàn là các bạn học giỏi cả. Thế các em học lớp nào?

- Thưa cô, chúng em học lớp 6A ạ!

- Lớp 6A, cô Ngà chủ nhiệm phải không. Cố gắng giúp nhau học tập tốt nhé... Các em cũng chuẩn bị đi ngủ đi, mọi việc đã có các bạn trai lo. Các bạn của hai em giỏi và làm cô hài lòng lắm...

Tuyết và Hạnh vâng dạ, “chúc cô ngủ ngon” rồi lại lén sang với các bạn.

Ở lều bên của tám trinh sát, Bình Seo được dẫn vào, chỉ ngồi một góc. Các cậu cử Tuyết, Hạnh tạm canh gác ở cửa lều, để 6 chàng ra một quãng xa hội ý.

- Nó đề nghị thế là ý gì nhỉ? Liệu có phải định lật lọng tìm cách bỏ trốn không? - Tùng lo gọi hỏi các bạn.

- Hay là nó cay cú với “quả” nốc-ao lúc nãy của cậu Sơn, giờ định tính chuyện trả thù - Sáng thêm vào.

Minh “tổ cú” nhìn Sơn “sợ”, dò hỏi:

- Nó thách đấu với cậu, vậy chủ yếu ý cậu thế nào?

- Tổ đã có chủ định rồi, nhưng chỉ chờ các cậu quyết định thôi...

- Cậu nói buồn cười - Sáng bực tức - Nó đánh nhau với cậu, thì cậu quyết định, chứ sao lại là chúng tớ. Một là cậu lượng sức xem có “chơi” được với hẩn không? Chắc thắng không? Ban nãy quần chiến một trận, chắc cậu cũng đã biết sơ qua võ nghệ của hẩn thế nào rồi...

Sơn “sợ” vẫn thản nhiên:

- Dĩ nhiên là tớ phải quyết định là chính. Chỉ muốn hỏi các cậu xem có nên hay không thôi. Tay này, quyền pháp thông thạo, đánh đỡ đúng bài bản, nhưng theo tớ thì hẩn phần xạ kém và nội lực không khá, nên tránh và ra đòn không chính xác, hiệu quả...

- Nhưng từ nãy, nó được nghỉ sức, ngồi thở khí công, chắc là có sức hơn rồi... - Tùng lo ngại.

Sơn “sợ” tiếp:

- Cứ cho là như thế, thì cũng không hơn bao nhiêu, vì những nhược điểm tớ vừa phân tích là những điều rất cơ bản, cần thiết, không

phải khắc phục một lúc được. Theo kinh nghiệm, có lẽ hẳn nói đúng. Có thể hẳn ở rừng lâu, lại thôi không muốn tham gia trộm cướp, võ thuật không dùng đến, lại bỏ luyện tập, cộng với ăn uống kham khổ... thì phản xạ và nội lực giảm sút là chuyện tất nhiên!

- Vậy tóm lại, cậu có nhận lời "song đấu" với hẳn không? - Cả Sáng, Quang, Tùng cùng hỏi.

- Bình thường, thì mình không bao giờ nhận lời thách đấu với bất kỳ ai, nhưng ở trường hợp đặc biệt này, thì cuộc đấu sẽ có nhiều ý nghĩa sâu sắc, thâm thúy. Nó là danh dự và sự đánh giá thiện - ác, chứ không chỉ là quyền pháp nữa. Qua mỗi cuộc đấu, đôi bên sẽ hiểu thêm về mình và tự đánh giá được đối thủ. Điều này, riêng với cá nhân tớ, tớ hiểu rõ, nên thông cảm với đề nghị lạ lùng của tay "tù binh" này. Trận đấu, xét về ý nghĩa, sẽ có lợi cho Bình Sẹo hơn, nếu quả thật hẳn muốn hoàn lương...

Sáng "lợn" vẫn tất:

- Vậy tóm lại là cậu đồng ý đánh nhau với hẳn trận nữa chứ gì? Liệu có chắc thắng không?

Sơn "sợ" gật đầu, nói đùa:

- Cậu thì lúc nào cũng "tóm lại" với tóm đi... Tớ đồng ý song đấu với hẳn! Nhưng các cậu đừng lo, ban nãy, chỉ chưa đầy một "hiệp",

tớ đã biết rõ võ công của đối thủ rồi. Nhưng tớ nhắc lại, mục đích cơ bản không phải chuyện thắng - thua, mà là sự thuyết phục của chính - tà. Bố tớ đã từng kể cho tớ nghe về một trường hợp tương tự trong đời ông. Điều đó giúp người kia trở về con đường phục thiện, hoàn lương. Được như vậy, thì ý nghĩa của một cuộc đấu thật cần thiết và lớn lao hơn nhiều...

- Nghĩa là cậu đồng ý đấu với nó?... - Minh hỏi.

- Đúng! Vì những điều tớ vừa nói. Nhưng... tuyệt đối không được cho cô giáo biết chuyện này. Có lẽ, phải dẫn Bình Sẹo ra xa khu vực trại, để khỏi ảnh hưởng đến giấc ngủ của các bạn...

- Như vậy liệu có an toàn không? Càng đi xa, nó càng dễ trốn thoát...

Sơn "sợ" động viên:

- Không dễ thế đâu, chẳng lẽ cả tám người chúng ta lại để nó trốn thoát sao. Mới lại, các cậu đừng cho tớ là dễ tin, nhìn ánh mắt của con người này, tớ linh cảm hẳn ta muốn phục thiện thực sự. Nhiều kẻ giang hồ cũng biết xử sự nghĩa hiệp và trọng chữ tín lắm...

Chờ cho cô giáo và các bạn ngủ hẳn, tám trinh sát đặc nhiệm giải Bình Sẹo ra một

khoảng đôi bằng phẳng xa khu lều trại. Thật là liều lĩnh và mạo hiểm, các cô cậu giấu không để cô giáo biết, tuy tin ở khả năng võ thuật của cậu võ sư lớp trưởng, song thú thật, các cậu đều cảm thấy lo lắng cho Sơn “sợ”, nhất là Tuyết và Hạnh, hoạt động lén lút này làm cho hai cô nàng áy náy, hồi hộp và hơi lo sợ nữa, trống ngực cứ đập rộn lên suốt đường đi. Chẳng biết nghĩ và định thế nào, Tuyết vừa đi vừa co tay, vận người như làm động tác khởi động. Hình như cô nàng chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng lao vào ứng cứu cho Sơn “sợ” nếu bạn bị nguy cấp.

Sau khi cởi dây trói cho Bình Sẹo, Minh “tổ cú” nghiêm giọng răn đe:

- Chúng tôi đáp ứng nguyện vọng của ông. Nhưng cũng xin báo trước để ông rõ: nếu ông có ý định bội tín, chúng tôi kiên quyết không tha đâu!...

- Xin hãy tin ở tôi! - Lần thứ hai, Bình Sẹo nhắc lại câu nói này với vẻ mặt chân thành của kẻ khuất phục.

Để Bình Sẹo vận động một lúc cho khỏi tê dại hai cánh tay bị trói đã lâu. Sơn “sợ” thắt lại dây lưng, buộc kỹ dây giày vải, đi mấy đường quyền dạo, chấp tay cúi đầu chào đối thủ theo đúng thủ tục thi đấu của con nhà võ.

Cả bọn hồi hộp, nín thở theo dõi từng cử chỉ, động tác của Sơn. Thoạt nhìn, ai cũng thấy

đây là một trận đấu không cân sức. Bình Sẹo to lớn, Sơn “sợ” bé nhỏ, một già một trẻ. Hai bên đấu quyền thuật, không dùng vũ khí. Qua lời khai của Bình Sẹo, Sơn biết hẳn đã từng được bọn phi đạo võ dân tộc, có thể là võ Mèo, võ Thỏ. Cậu định bụng chuẩn bị cảnh giác nhiều hơn với bàn tay của hắn. Còn những đòn chân, cậu không ngại lắm...

Sau mấy phút vờn nhau, thăm dò, chưa bên nào ra đòn, bỗng nhiên Bình Sẹo hét một tiếng to, hai bàn tay khum lại như vuốt gấu chụp xuống cào vào mặt Sơn tưởng như muốn móc từng miếng thịt. Sơn dùng thế uyển chuyển nhẹ nhàng tránh những trận cuồng phong ập tới. Bình Sẹo lẩm bẩm: “Khá lắm bài “dương liễu ngênh phong” đây!”. Bình Sẹo chuyển sang dùng “độc chỉ” (ngón tay trỏ) phóng vào ngực, vào nách, vào sườn cậu bé. Sơn “sợ” bình tĩnh, di chuyển khéo léo, cậu chưa muốn ra đòn ngay. Sơn muốn xem Bình Sẹo giở những ngón gì ra với mình. Bình Sẹo chuyển sang ngọn “thôi sơn” kết hợp với tả quyền và ngọn cước. Những quả đấm như trời giáng xuống đầu, móc lên cổ và quai hàm, tả quyền phải trái vun vút tiến công, nghe rõ cả tiếng ống tay áo bay phàn phật.

Bên ngoài, Tuyết đứng bên Sáng, bảo cả bọn:

- Thế mà hắn kêu “đánh hữu nghị”, những

đòn ấy mà “dính” thì... Các cậu chuẩn bị tư thế sẵn sàng, nếu nó giở trò thì xông vào hạ gục, bắt trói ngay. Tổ có sẵn dây thòng lọng đây rồi...

Giữa đôi, trận đấu vẫn tiếp tục, nghe rõ tiếng gió phàn phật, tiếng vun vút của đòn chân, tiếng mũi chân, gót chân “triệt” xuống đất. Không hiểu vì sao, Sơn “sợ” nãy giờ chỉ né tránh mà chưa ra một đòn nào cả. Bình Sẹo tấn công mãi, đã cảm thấy có phần mệt mỏi và nản chí mà đôi thủ bé nhỏ kia vẫn lanh lợi, uyển chuyển tránh đòn một cách thông minh kỳ lạ. Hắn thầm nghĩ: “Lẽ nào một trang thiếu niên trẻ trung kia lại có bản lĩnh vững vàng đến thế?”. Gần nửa đời người lưu lạc giang hồ, Bình Sẹo chưa lần nào gặp phải đôi thủ nhỏ bé mà điêu luyện như vậy. Hắn thầm kính phục và tự nhủ phải thận trọng, đề phòng.

Phút chốc, máu hiệu thắng và sĩ diện bốc lên. “Chẳng lẽ ngót bốn chục năm giang hồ vào sinh ra tử, bao phen kể cổ vào lưỡi hái thần chết, được tôn phong lên hàng “anh chị”... mà bây giờ lại chịu đầu hàng một cậu bé chỉ chưa bằng nửa tuổi hắn. Không thể như thế được! Bằng giá nào cũng phải lấy lại chút ít danh dự ở bãi đấu này”.

Dùng võ thuật không xong, Bình Sẹo quay sang dùng thủ đoạn. Hắn giả cách ngã nhào,

đội đôi thủ xông vào sẽ bất ngờ tung “cước” đá vào yết hầu và ngực, sau đó lộn người móc thêm cú đá hậu và “quét chợp” để hạ gục Sơn “sợ”. ..

Nhưng, cậu bé thông minh thừa sức hiểu ý đồ hấn qua linh cảm và kinh nghiệm của mình, đối phó mau lẹ, tránh né những ngón đòn hư thực của Bình Sẹo một cách hiệu quả.

Ngay khi Bình Sẹo giả ngã, thì bỗng nhiên hai bắp chân hắn và cả bắp đùi như bị những mũi kim vô hình châm vào. Như bị “chuột rút” bất ngờ, hắn không tài nào cử động nổi hai chân nữa. “Mình bị điểm trúng huyết rồi!”. Bình Sẹo hiểu điều đó, hắn vội vàng vuốt hai tay vào bắp đùi, bấm vào mấy huyết thần cước để giải huyết đạo. Nhanh như sóc, Sơn lao tới đè một đầu gối lên người hắn. Bình Sẹo giờ bàn tay gấu mèo mỗ vào mặt cậu bé...

Sơn vốn đã từng được nghe bố kể về những năm công tác ở miền núi, đã gặp những người Thổ, người Mèo chuyên leo núi đá tai mèo giữa sườn dốc cheo leo. Tay họ bấu vào núi đã chắc như con tắc kè, kỳ đà. Bàn tay ấy mà cấu vào người ai thì có thể giật đứt từng mảng da thịt, khó lòng gỡ ra được.

Giờ đây, bàn tay ấy đang mỗ vào mặt Sơn. Cậu nhẹ nhàng nghiêng đầu né tránh. Thuận đà, bàn tay Bình Sẹo lại mỗ xuống vai Sơn. Khi tay sắt sắp cào xuống bả vai cậu bé thì

bỗng nhiên co rúm lại như bị điện giật. Bàn tay Bình Sẹo đã bị “khóa” và vô hiệu bằng một phát điểm huyết chính xác của Sơn “sợ” vào vùng khuỷu tay. Sau khi đã giải thoát được huyết đạo ở hai chân, Bình Sẹo vận công, bật tôm vùng dậy để thoát khỏi thế kiềm tỏa của Sơn “sợ”. Bất ngờ, Sơn bị nội lực mạnh mẽ của hắn gất tung người lên, cậu nhào thêm một vòng “san tở” để tránh xa tầm “cước” của gã. Sơn vừa lập lại thế tấn, thì đối thủ nhảy chồm tới vùng hai cườm tay chém xuống hai bên cổ mình, Sơn “sợ” ngã người, đón bắt hai bàn tay Bình Sẹo lùi về phía cậu, đồng thời phóng một gót chân vào thắt lưng hắn. Bài “ngọa thế phi lôi” của môn võ giu-đô được Sơn mang ra áp dụng thật đúng lúc đã kết thúc cuộc song đấu. Bình Sẹo ngã sấp người xuống đất như một cây gỗ đổ. Nhanh như cắt, Sơn lộn người đè lên trên hắn với bài “tọa thế bất động” mà chúng ta còn nhớ, cậu đã sử dụng trong lần hạ tên lưu manh vụ “trần nhà E2”, ở sân quán Karaôkê nhà Sơn “mặt già”. Bình Sẹo bị miếng khóa, không sao động dậy nổi nữa, đầu choáng váng, mắt hoa lên, định xoay người bật dậy mà không thể cựa nổi. Hắn cố quay đầu lại, nhorn một nụ cười yếu ớt và khó nhọc:

- Tôi... chịu thua... rồi. Lại một lần nữa phải cảm ơn ông. Ông ra đòn thật giỏi, nhưng

định hạn và kiềm chế đòn còn siêu hơn nhiều.

Trước mặt Bình Sẹo bây giờ không còn là một đối thủ thiếu niên bình thường,

Sơn “sợ” đã trở thành một trang anh hùng hảo hán, nghĩa hiệp và độ lượng.

Sơn đứng dậy buông tay khỏi Bình Sẹo. Hắn nằm im mấy giây rồi chống tay nặng nề ngôi dậy, quỳ một gối, hai tay chấp ngang theo tục lệ môn phái của kẻ chịu thua. Sơn “sợ” cũng thu chân về bình thân, cúi đầu chào đáp rất thủ tục, bài bản.

Tiếng vỗ tay khe khẽ từ mười bốn bàn tay của các bạn ở vòng ngoài nổi lên giữa canh tàn đời núi. Trăng hạ tuần như vừa rẽ mây sáng hơn một chút. Cả bọn thở ra nhẹ nhẹ như vừa trút được gánh nặng đè trên vai, trên ngực mỗi cô cậu.

Sơn lịch sự đỡ Bình Sẹo đứng dậy. Minh “tổ cú” bước đến, nói với hắn:

- Cũng cảm ơn ông đã giữ đúng lời... Bây giờ, cảm phiền ông, xin để chúng tôi trời ông lại như lúc nãy. Dẫu sao ông vẫn là tội phạm, không thể khác được...

Đằng đông trời đã rạng dần. Có tiếng chim riu rít gọi tìm bầy dưới chân đồi. Các bạn trong chi đội 7Z3 và cả liên đội đã sắp qua một giấc đêm yên bình trong không khí trong sạch và dễ chịu của vùng đồi ngoại thành. Chỉ có các trinh sát của nhóm đặc nhiệm C21 là gần như

thức trắng đêm, nhưng tuyệt nhiên, chẳng cô cậu nào thấy buồn ngủ và mệt mỏi cả.

Sớm hôm sau, cô Hà gặp ban phụ trách và công an xã báo cáo lại mọi chuyện xảy ra đêm hôm qua ở khu vực trại thuộc lớp cô phụ trách. Đồng chí trưởng công an xã rất lấy làm tiếc, nhưng đồng thời cũng tỏ ý khen ngợi các em học sinh đã dũng cảm bắt kẻ gian, ông hứa sẽ làm văn bản đề nghị công an thành phố khen thưởng cô giáo và học sinh nhà trường về thành tích này. Theo lệnh chỉ huy, công an xã nhận bàn giao biên bản và giải tên tội phạm về trụ sở huyện.

Phút bàn giao ngăn ngừa khiến Sơn “sợ” và Minh “tổ cú” nhớ mãi. Hai cậu cảm nhận có một điều rất lạ lùng và đặc biệt, như một tia hy vọng lóe lên về số phận của tên tội phạm, hay đúng hơn, của một con người. Qua lời tự thú đêm qua, có thể Bình Sẹo đang vật lộn trong đầu óc, giằng xé lương tâm, có thể hắn muốn phục thiện, hoàn lương, trở lại với cộng đồng xã hội, với cuộc sống đời thường, để bắt đầu được làm người. Minh và Sơn “sợ” cùng các bạn, cũng như cô giáo ghi nhớ mãi hình ảnh cuối cùng ấy. Bình Sẹo, với nét mặt khắc khổ nhưng tự tin, tinh táo, hấn cố gượng một nụ cười duy nhất trong buổi sáng ấy. Trên khóe mắt già, một giọt lệ tự nhiên trào ra lăn trên gò má, khi hắn quay về phía cô giáo cùng

tốp học sinh kỳ lạ của cô, nói những lời cuối

- Chào cô giáo, chào học sinh! Cảm ơn cô giáo, cảm ơn học sinh. Tôi sẽ làm lại từ đầu!...

Chưa thể dễ dàng tin vào lời nói. Lại hơn nữa, là lời nói của một tội phạm. Thời gian sẽ trả lời đầy đủ nhất. Nhưng, mỗi trình sát đặc nhiệm, đặc biệt là Sơn “sợ” và Minh “tổ cú”, đều linh cảm điều tự thú đêm qua và lời hứa hẹn sáng nay của Bình Sẹo, là dấu hiệu bắt đầu của một sự hoàn lương.

100

CHIẾC TÚI BỎ QUÊN TRONG PHÒNG KARAÔKÊ

Ở trại hè về, suốt một ngày hôm sau, các trình sát nhà ta lăn ra ngủ như... chết, chẳng còn biết gì với đồng bọn là gì cả. Buổi sáng hôm sau, trên sân tập sau trường, chỉ có độc mỗi Sơn “sợ” là dậy sớm chạy ra. Chờ mãi chẳng thấy cô cậu nào, Sơn đành tập một mình, buồn thiu, rồi lặng lẽ ra về.

Sớm hôm sau nữa, cả bọn mới có mặt đủ, mà chẳng một ai đếm xỉa gì đến lý do bỏ buổi

tập sáng trước. Thực tình, cả đêm hôm ấy ở trại hè, các trình sát tuổi ăn tuổi ngủ đã thức gần trọn đêm, thế mà sau đó, đi tham quan, ngồi ô-tô, anh nào anh ấy vẫn tỉnh như sáo, chuyện trò, hò hát sôi nổi hơn cả lúc đi mới lạ chứ. Bởi thế, về đến nhà thì đứa nào đứa ấy mới mệt phờ, mắt cay xè, mi mắt nặng chịch. Chẳng ai hẹn ai, các cô cậu đồng loạt quyết định... ngủ bù. Kể cả Sơn “mặt già” đã cất tấm biển “*Xin phép quý khách. Quán nghỉ bảo dưỡng máy*” đi rồi, con buồn ngủ ập đến, lại lờ dờ mang biển ra treo, nhanh chóng chui vào buồng hát, kênh cang ngay trên bộ sa lông đi vắng, đánh một giấc... trả thù.

Gặp nhau ở sân tập sáng nay, bỗng nhiên các cô cậu tự giác tập tành đến là hăng. Hình như qua trại hè và chứng kiến trận song đấu quyết liệt và ngoạn mục giữa Sơn “sợ” và Bình Seo, các trình sát đều thấy sự cần thiết của võ nghệ và thể lực đối với hoạt động đặc nhiệm như thế nào. Cả tám đứa say sưa tập đến toát mồ hôi mới chịu nghỉ. Chủ đề của cuộc bàn luận lại xoay quanh hai ngày ở trại hè. Sơn “sợ” dở hết cả hai tai, bẽn lẽn như con gái, nó khiêm tốn, lảng tránh mỗi khi các bạn nhắc lại các tình tiết của trận đấu, và ca ngợi những miếng võ lạ lùng bấy lâu chẳng thấy ông lớp trưởng nói đến. Sáng “lợn” bảo Sơn “sợ”:

- Cậu khiêm tốn vừa vừa thôi. Chủ yếu

chúng tớ khen là có ý bảo lâu nay cậu “giấu nghề” quá đấy. Ngoài karate, cậu còn biết bao nhiêu thứ võ khác, mà chả phổ biến cho anh em gì cả...

Sơn “sợ” từ tốn:

- Nào tớ có giấu, và tiếc gì mà không dạy các cậu, song nguyên tắc là phải “*giỏi một nghề, biết nhiều nghề*”, nghĩa là các cậu phải phấn đấu giỏi một môn đi đã, sau đó mới nên tìm hiểu và học thêm những ưu điểm “tinh hoa” của các môn khác, tự bổ sung cho môn phái mình học... Chứ cứ mỗi môn học một tí, tiếp thu chẳng đâu vào đâu, lúc sử dụng láo nháo, lẫn lộn thì nguy hiểm lắm. Chưa nói nếu gặp phải đối thủ cỡ “siêu”, nó cười cho vào mũi. Cũng ví như cậu Tùng học ngoại ngữ ấy mà, đang học Anh, trước hết phải cố gắng cực giỏi và thông thạo Anh văn đã, rồi sau đó mới tính chuyện muốn học để biết thêm Pháp, Nga, Trung, Hàn, Nhật gì tùy ý, chứ môn chính chưa giỏi, đã muốn học thêm các thứ tiếng khác, lúc cần giao tiếp, xỏ ra hàng tràng thứ nọ lẫn thứ kia, kiểu như “chè - chân châu - lát-xê”, “Pi-da-ma - mô-đen - in-tơ-ne-sân - khơ-ra-sô...”... nghe mà chết cười luôn, có đúng không chú “khềnh”!

Cả bọn, nhất là cu út Tùng, nghe có lý quá, chẳng cãi vào đâu được, đành gật gù đồng tình. Sáng “lợn” nhân cơ hội giục Sơn “sợ”:

- Vậy từ nay, cậu phải tăng cường dạy bài mới, đặt tiêu chuẩn "lên đai, lên đẳng" như chính quy cẩn thận, để chúng tớ còn cố gắng phấn đấu chú. Gặp tình huống như trận đấu vừa rồi ở trại hè, mà chưa đủ bản lĩnh và tự tin để nhảy vào tham gia, tớ thấy chân tay ngứa ngáy, khó chịu lắm...

- Cứ yên tâm, sắp tới tớ sẽ thông báo tiêu chuẩn "lên đai" y xì ở võ đường, cậu nào chưa đạt, kiên quyết không được học bài mới. Cần thiết, tớ sẽ giới thiệu chuyển tất cả các cậu lên nhờ "Trung tâm võ karate" kiểm tra, sát hạch, cho vô tư và công bằng. Đồng ý không?

Hầu như tất cả đều nhao lên nhất trí với sáng kiến này. Sáng "lợn", vốn là "vô sinh" có vẻ khá hơn trong bọn, hồ hởi:

- Tuyệt vời, cách ấy hay nhất. Chẳng ai có thể thiên vị, cảm tình riêng với ai được nữa mà thối mắc. Vô tư!...

Mọi bữa, giờ tập đến đây là hết, nhưng hôm nay, các cô cậu hăng hái tập thêm đến nửa tiếng nữa mới chịu về. Ra đến ngã ba, lúc sắp chia thành ba tốp đi về ba ngã (Tùng, Tuyết, Hạnh rẽ về khu E, Sơn "sợ", Minh, Quang về khu C, còn Sáng và Sơn "mặt già" ngược vào khu D), Tuyết quay lại bảo các bạn:

- Có một điều, tớ vẫn còn áy náy suốt từ hôm về... Cái đêm ở trại hè, các cậu giấu không cho cô giáo biết chuyện đánh nhau, bất ngờ

quyết định đến cả tớ và Hạnh cũng không được báo trước...

- Ôi dào, chuyện qua rồi, mà có xảy ra việc gì đâu... - Sáng xuê xoa.

- Nhưng lỡ xảy ra chuyện gì, thì các cậu tính sao? Biết ăn nói thế nào với cô giáo! Theo tớ, từ nay không nên làm thế...

Sơn "sợ" giải thích thật khéo:

- Tớ biết chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì, thì mới giấu cô chú. Mỗi lại, có những việc thuộc phạm vi riêng của nhóm, cũng không nên... làm phiền đến cô... Bây giờ, mọi sự qua rồi, cậu áy náy làm gì...

- Qua rồi, nhưng vẫn nên báo cáo để cô biết và xin lỗi cô, như vậy có phải mình thanh thản, khỏi phải áy náy, suy nghĩ không...

Mấy ông tướng nhìn nhau. Quả là đầu óc con gái có khác, Tuyết thật cẩn thận và chu đáo. Chỉ có thế mà trông mặt nó nhăn nhó vẻ khó nghĩ lắm. Chủ bù cho tụi con trai, nói dối như cuội, bỏ tiết như cơm bữa, có đứa chửi và mạo cả chữ ký trong sổ liên lạc, mà mặt cứ tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra cả. Thấy vậy, cả bọn đành đồng ý với Tuyết sẽ nói hết với cô vào một dịp sau, Mèo con và Hạnh mới vui vẻ trở lại, chia tay các bạn ra về.

Tối hôm ấy, ở quán karaôkê nhà Sơn “mặt già” xảy ra một sự việc bất ngờ khiến các trình sát được một mẻ hú vía.

Chuyện là thế này:

Nhân lúc khách vừa về, chưa có ai vào quán hát, Sơn “mặt già” tranh thủ quét dọn phòng và cũng định chuẩn bị đóng cửa nghỉ sớm. Cậu định bụng dành thời gian để ôn tập bài vở, vì mấy hôm nay chưa hề làm một bài tập nào.

Nhìn đồng hồ đã 22 giờ 15, Sơn “mặt già” thu dọn vội mấy chiếc cốc và vỏ chai, gạt tàn thuốc lá... Nhưng kìa, cái gì thế nhỉ, ở bên cạnh băng ghế sa-lông dài phía sát tường, nơi khuất sáng nhất, một vật gì to lù lù như hình một cái túi du lịch, màu đen sẫm! Sơn bật sáng thêm hai ngọn đèn. Chà! Đúng thật, đó là một cái túi du lịch to, màu đen, có quai đeo vai và có cả quai xách tay.

Sơn “mặt già” định thần nhớ lại số khách suốt buổi chiều, xem ai có thể là chủ nhân của chiếc túi du lịch này.

À! Phải rồi, khoảng độ 9 giờ tối, có hai người: một nam, một nữ, tuổi độ 15, 16 gì đó, ngồi đứng ở vị trí này, cả hai đều ăn mặc luộm thuộm, tuềnh toàng không giống những khách chủ định vào quán hát. Người con trai mặt bộ quần áo đen, giày vải đen, còn người con gái, tóc cắt ngắn như con trai, cổ đeo dây chuyền vàng, vì lúc bụng nước ra cho họ, Sơn còn nhớ

rõ. Đúng rồi, người con trai ngồi đúng góc nhà, sát cạnh chỗ để chiếc túi! Nhưng, có chắc là của họ không nhỉ? Hay là của một ai khác? Không, suốt chiều, tối toàn là thanh niên ở khu vực quanh đây mà cậu quen mặt cả, vào hát, mà đã ở quanh đây, thì ai còn xách túi đi làm gì!... Vậy thì đúng chỉ có hai người khách kia là lần đầu tiên vào hát ở quán của cậu. Sơn “mặt già” nhớ họ đã gọi hai cốc cam đá và lấy giấy ghi tên mấy bài hát đưa cho mình. Nhưng sau đó, mỗi người uống một hộp nước cam rồi vội vã đi ra ngoài, không thấy quay lại nữa. Ở quán của Sơn, chuyện khách bỏ đi cũng là thường tình, vì có nhiều người chờ lâu, sốt ruột đi tìm quán khác để được hát ngay. Song, có điều lạ là họ không uống hết cốc nước và cũng không thấy quay vào quầy trả tiền.

Quán hát Karaôkê nhà Sơn “mặt già” đã từng nhiều lần trả lại cho khách sơ ý bỏ quên, khi thì cái ô, cái ví đeo, khi thì chùm chìa khóa, cái túi xách, rồi kính, mũ, áo mưa, áo khoác, v.v... Nhưng hôm nay, nhìn cái túi bỏ quên, cậu chủ quán hát sau khi lục tìm trí nhớ điểm lại số khách vào quán, cảm thấy “có điều gì bất thường, không ổn đây”!

Sơn bước tới cái túi, nhưng cậu bỗng khựng lại, đứng như tượng gỗ giữa nhà. Rõ ràng cậu vừa nghe thấy có tiếng gì lục bục từ bên trong cái túi phát ra, cùng lúc đó cái túi du lịch đổ

nhào, nằm nghiêng trên sàn nhà. Trong phòng hát lúc này đã tắt các loại máy phát thanh và màn hình, không khí lặng thinh, qua cửa kính màn chưa khép hết, ngoài đường đã vắng tanh bóng người. Cái tính nhút nhát, và nói thật, sợ ma nữa của cậu chủ quán karaôkê lại có thời cơ trỗi dậy. Một mình trong phòng vắng lặng, nhìn cái túi du lịch biết cử động, lại màu đen, còn phát ra cả âm thanh quái dị, bỗng làm Sơn “mặt già” ghê rợn, sồn tóc gáy, bủn rủn hết chân tay. Người cậu nổi đầy gai, bộ mặt thì nhả lại, đã già càng già hơn...

Lại nữa, chiếc túi cử động, vừa đứng dựng lên, lại nằm xuống, cứ như phim hoạt hình quay ngược, bên trong lần này phát ra tiếng động khủng khiếp hơn, cú “ĩ... ỉ... rừ... rừ”, nghe như từ dưới âm ti vọng lên vậy...

Mặt Sơn “mặt già” tái mét, chẳng nói chẳng rằng, cậu ta quăng cái chổi đang cầm trên tay, ba chân bốn chưởng chạy thục mạng ra khỏi phòng hát, rầm cửa lại. Sơn định lao xuống nhà dưới gọi bố mẹ, nhưng thấy màn đã buông, chắc bố mẹ đã ngủ, cậu cú thể lao ra ngoài cửa, dừng lại bên vệ đường, đứng thỏ...

“Phải làm gì bây giờ? Tốt nhất chỉ có đi gọi chúng nó đến. Dù sao thì nhiều người cũng đỡ... sợ hơn!” - nghĩ rồi Sơn rảo bước về hướng nhà Sáng “lợn”.

Đi được một đoạn, cậu bỗng đứng lại. “Trời

oi! Gọi điện thoại cho Minh “tổ cú”, có thể mà cũng không nghĩ ra, mình bị “thần hồn nát thần tính” rồi! Có mỗi cái túi lạ mà mình sợ đến thế ư? - Sơn tự động viên mình và quay lại nhà - dấu sao thì ta cũng đã là trinh sát đặc nhiệm, kẻ gian còn không sợ, lại đi sợ cái túi. Nghĩ cũng hèn thật”.

Sơn “mặt già” dần lấy lại bình tĩnh, về đến nhà, tuy thế cậu vẫn rón rén nhẹ bước vào phòng karaôkê, như thể sợ bị... cái túi kia nghe thấy tiếng động của mình. Sơn từ từ bước đến bên máy điện thoại, nhắc ống nghe, quay số, rồi nói cũng rất nhỏ:

- A lô! Minh đấy phải không. Sơn “mặt già” đấy. May quá cậu vẫn chưa ngủ. Cậu đến ngay nhà tớ, gọi cả tụi nó nữa, có chuyện kỳ lạ lắm. Ừ, ngay bây giờ, thế nhé, tớ sẽ nói sau...

Đặt máy xuống, Sơn có vẻ bình tĩnh hơn, giơ tay vươn vai bước ra giữa phòng. Bỗng mắt cậu tròn xoe, trợn ngược lên vẫn trong tư thế giơ tay lên trời khi nhìn lại cái túi. Nó không còn ở chỗ cũ nữa, mà nằm ở trước hàng ghế đến nửa bước. Đúng lúc ấy, lạ chưa, cái túi đang nằm nghiêng dưới đất lại tự nhiên đứng dựng lên, một lúc rồi lại tiếp tục đổ phịch xuống nền nhà. Lần này, nó đổ đúng về phía cậu đang đứng. Sơn “mặt già” giật mình lùi lại một bước, bản năng phản xạ khiến cậu chùng chân, nắm tay rút về thế “trung bình tấn”, lăm lăm tư thế sẵn sàng. Mà

sẵn sàng làm gì nhỉ, đánh nhau ư? Đánh nhau với ai, chẳng lẽ “song đấu” với cái túi kia sao? Sơn bật cười thâm, tự trách mình quá nhút nhát, cậu trở về tư thế bình thường, gieo mình xuống chiếc sa-lông đối diện, ngồi ngẫm nghĩ.

“- Trong túi có cái gì nhỉ? Chết nỏ? Mìn? Hay một loại rô-bốt dùng để phá hoại? Mà làm sao nó lại di chuyển được cơ chứ?”.

Phòng hát im lặng. Chiếc túi du lịch bỗng lại phát ra những âm thanh quái dị, vừa lục đục, lạo xạo, vừa “í... ừ... ừ... ừ” làm cậu chủ quán lại một lần nữa sờn hết gai ốc.

Tuy đã đỡ... sợ hơn một chút sau khi gọi điện thoại cho Minh “tổ cú”, nhưng đến giờ, hồn vía cậu chủ quán lại như lên hết mây xanh, ngồi chờ ra như chết giấc trên ghế, trong khi cái túi, chốc chốc lại động đậy như muốn tự di chuyển trên sàn nhà...

101

HỘI ĐỒNG THẨM ĐỊNH TANG VẬT

Đúng lúc ông “Từ Hải” đang... chết ngồi trên sa-lông, thì bỗng bên ngoài có

tiếng tặc lưỡi nghe như tiếng mõ chách - âm hiệu của Minh “tổ cú”. “Mặt già” bình tĩnh, mừng như bắt được của, cậu cứ thế chân đất chẳng xỏ guốc dép gì, chạy bỏ ra cánh cổng sắt mở cửa.

Phía bên ngoài đường, có đủ mặt Minh “tổ cú”, Sáng “lợn”, Quang “sọt”, Tùng “khểnh”, Hạnh “chè đậu”. Chỉ thiếu mỗi Sơn “sợ” và Tuyết Mèo con. Cả bọn khí thế khản trương, vừa nhìn thấy Sơn “mặt già”, Sáng đã hỏi ngay:

- Có chuyện gì thế? Bọn nào quấy phá, quýt tiền... hay... đột xuất muốn chiêu đãi anh em một chầu “rên” thân mật đây? Chưa có loại trình sát đặc nhiệm nào lại tập trung nhanh như thế này đâu. Ai lại vừa buông màn xong, chú “khểnh” vào, tháo luôn màn bắt đi ngay...

Sơn “mặt già” chờ tất cả vào sân, khóa cửa sắt lại cẩn thận rồi mới quay lại, nói:

- Các cậu vào đây, vào phòng hát ấy...

Sáng reo lên cười:

- A! Biết ngay mà... cho nên tổ đã làm ngay mấy viên “bạc hà” trên đường đi để chuẩn bị giọng rồi... Có bài “Lá đổ” chưa, hay “Con nước xanh...” như lần trước cũng được...

- Không, không phải hát đâu, - Sơn “mặt già” nhấn nhó chữa - xảy ra một chuyện lạ, đáng nghi lắm, cứ vào sẽ biết...

Nói rồi Sơn nắm lấy cánh tay Sáng, lôi

xênh xệch, dẫn đầu cả bọn, đẩy cửa phòng karaôkê bước vào. Sáng “lợn” đang mừng hụt vì tưởng lại được dịp trở “giọng ca vàng”, chuyển sang ngạc nhiên. “Sao hôm nay thằng cha này khỏe lạ, to béo như mình đây, mà nó cứ lòi đi băng băng như bạch bông vậy!...”

Khi tất cả đã có mặt trong phòng hát, thì chiếc túi du lịch màu đen đã di chuyển ra nằm chềnh ềnh ở giữa nhà. Cả bọn ngạc nhiên thấy bàn ghế, nhà cửa đã quét dọn tinh tươm, mà giữa nhà lại có một cái túi nằm chổng trờ ra thế kia. Sơn “mặt già” giơ tay ra hiệu “đừng ai tiến lại gần cái túi” rồi vắn tắt kể lại đầu đuôi sự xuất hiện của cái túi du lịch và những hiện tượng bí ẩn mà cậu được chứng kiến. Cuối cùng, cậu kết luận:

- Chẳng biết có gì trong ấy mà... hỡi hùng lắm, cái túi tự dựng lên, nằm xuống, rồi di chuyển trên đất, cứ như chuyện thần thoại. Bây giờ, các cậu bảo phải làm thế nào bây giờ?

Vừa nghe xong, Sáng “lợn” phá lên cười, bình thản nói oang oang như chẳng có chuyện gì quan trọng cả:

- Ôi dào, tưởng gì, có mỗi cái túi “bọ” mà đánh thức cả bọn dậy lòi nhau đến đây. Muốn biết trong có gì thì mở quách nó ra chứ phán đoán, suy nghĩ làm gì cho mệt. Các cậu lui ra, để tớ mở cho, biết đâu lại là cái ăn được, cả bọn nhậu một trận luôn!...

Sơn “mặt già” vội nín áo Sáng lại, nghiêm mặt:

- Không trách chúng nó bảo cậu là thằng “hầu ăn” cũng đúng, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chén với “nhậu” thôi. Tớ nhắc lại để các cậu rõ: đây là cái túi của khách hàng người ta vô ý bỏ quên, chúng mình không có quyền mở ra. Nhỡ lát nữa hay ngày mai có người quay lại hỏi xin, thì tớ biết ăn nói làm sao?

Sáng “lợn” nổi khùng:

- Cậu thật buồn cười, muốn biết trong túi có gì, mà không mở ra thì làm sao biết được. Thế bây giờ không lẽ cả bọn cứ đứng “xem triển lãm” thế này mà đoán à. Mà lúc đầu cậu chẳng bảo của hai người khách bỏ đi, không hát, không uống nước và không cả trả tiền nữa... Vậy thì ngại quái gì, người ta đã chẳng tôn trọng mình thì thôi...

- Nhưng, tớ cũng chưa dám chắc cái túi đã là của họ, chỉ phỏng đoán thế thôi... - Sơn “mặt già” nêu lý do - Tóm lại, tớ thấy không phải của mình, không nên mở. Nhưng... khó xử quá, không biết phải làm gì bây giờ...

Tùng “khềnh” có ý kiến ngay:

- Tớ thấy cũng cần phải cảnh giác, đề phòng, chưa nên mở vội. Nhưng không phải vì lý do cậu Sơn “mặt già” vừa nêu ra, như thế thì máy móc và cứng nhắc quá. Cho dù không phải của mình, thì cũng phải mở ra để kiểm

tra xem nó là cái gì, chứ ta có lấy của họ đâu mà sợ. Nhưng để bảo đảm an toàn, nhờ bên trong là chất nổ, chất cháy, thậm chí là quả mìn chẳng hạn... mình phải hết sức thận trọng...

Mình “tổ cú” đồng tình:

- Tổ nhất trí! Cần phải mở túi kiểm tra. Nhưng trước hết phải phán đoán xem bên trong nó là cái gì đã. Nếu có dấu hiệu nguy hiểm, thì cũng không nên mở làm gì, mà phải lập tức mang nộp công an, để các chú ấy xem xét và làm rõ. Bây giờ, trước tiên, các cậu cho ý kiến phán đoán xem, bên trong túi để vật gì, mà lại có hiện tượng kỳ quái thế...

Mình vừa nói dứt lời, thì cái túi nằm giữa nhà lại động đậy, toan đứng lên mấy lần. Bên trong phát ra tiếng “ĩ... ỉ... rừ... rừ” rất khó hiểu.

Một vài cậu đang đứng, theo phản xạ lùi lại, mắt tròn xoe nhìn cái túi du lịch kỳ quái. Sơn “mặt già” được dịp chứng minh:

- Đấy! Các cậu nhìn xem, giữa đêm khuya một mình, nhìn thấy thế, ai mà chả hoảng. Chẳng khác gì... ma nhập cả...

Sáng bật cười:

- Xi, chỉ nói vậy, hoảng hoảng cái gì, cậu ra mở cửa, tổ cho “nó” một đá tung ra sân, xem còn động đậy nổi nữa không...

Nói rồi, Sáng bước lên, hình như nó định đá thật. Tùng và Minh ngăn lại:

- Khoan, đừng có làm liều, kéo nó... nổ một phát, chết cả bọn bây giờ...

- Mìn với bom gì mà lại biết... “đi”, không có lý. Các cậu chỉ phỏng đoán vớ vẩn, quan trọng hóa. Để tổ xem nào...

Vừa nói, Sáng xách ngay cái túi, nhắc lên xa xa người, rồi nó buông phịch luôn xuống chỗ cũ:

- Nhẹ thôi, mìn thì không phải rồi. Nhưng tổ nghe, hình như có con gì bên trong...

Sơn “mặt già” bây giờ mới nghĩ ra:

- À, ừ, đúng đấy, sao tổ không nghĩ tới điều đó nhỉ. Đúng, nhất định có con gì...

Tùng “khẻnh” giục:

- Xác định không phải mìn rồi, khỏi lo, muốn biết là con gì thì mở luôn ra là biết ngay. Loay hoay mãi mãi thì giờ quá...

Sơn “mặt già” giả thiết:

- Cũng phải từ từ và cẩn thận, nhớ là... rần độc hay con gì cắn chết người thì sao?

Minh “tổ cú” tiếp:

- Có lý đấy, bây giờ theo tổ, buộc dây vào khóa của chiếc túi, tất cả lùi xa để phòng, cầm đầu dây kéo, mở từ từ. Nếu có dấu hiệu gì nguy hiểm, tất cả phải nhanh chóng nằm xuống đất...

Cả bọn nhất trí với Minh “tổ cú”. Sáng nhanh chóng moi trong túi quần ra một sợi dây dù, rón rén đến buộc vào cái móc kéo

“phéc-mơ-tuya” của chiếc túi. Xong xuôi, nó nhẹ nhàng nhắc xách cái túi lên hẳn đệm ghế chiếc đi vắng cho thuận chiều kéo, cầm một đầu dây đứng ra tận cuối tay ghế, chuẩn bị. Hạnh “chè đậu” từ nãy chứng kiến mọi chuyện, không khỏi phì cười. Đây là lần đầu tiên, kể từ ngày chính thức làm thành viên của nhóm, cô nàng bị huy động tập trung đột xuất vào ban đêm như thế này. Cứ ngỡ có vụ án gì ghê gớm, ai ngờ chỉ có mỗi cái túi của khách bỏ quên, mà thấy mấy chàng trinh sát nhà ta cứ xằng xái ngược xuôi, tranh luận “quan trọng hóa vấn đề” quá, nhớ đến trận Sáng “chui gầm nhặt dép” vì trò tinh nghịch của Mèo Con, máu “quậy phá châm chọc” của cô nàng bỗng nổi lên, định bụng sẽ cho cu “lợn” một vố nữa. Hạnh giờ hai tay ngăn các bạn:

- Khoan đã, khoan đã. Theo tổ, sự việc không còn nghiêm trọng nữa, giờ chỉ còn mở xem trong túi có gì là xong. Để bỏ công cả nhóm bị lôi ra khỏi giường ngủ đến đây, tổ đề nghị, nhân tiện, ta rèn luyện và thực tập nghiệp vụ trinh sát luôn. Hẳn các cậu còn nhớ, hôm ở nhà Tuyết, Sáng “lợn” có một cái mũi cực kỳ tinh nhạy và chính xác, “đánh hơi” mùi nào ra mùi ấy (Hạnh cố nhấn mạnh hai chữ “đánh hơi”, nhưng thấy Sáng sắc mặt chẳng biến đổi, khó chịu gì, hình như cu cậu còn khoái nữa), cho nên tổ đề nghị, ta tranh thủ tập điều tra.

phán đoán bằng khứu giác, nghĩa nôm na là... ngửi. Mỗi cậu ngửi cái túi một lần, ghi nhận xét vào tờ giấy kín, sau đó cùng mở ra, xem có trùng lặp hay khác nhau không, sau đó mới mở túi để xem ai... ngửi chính xác. Coi đây là một cuộc thi... ngửi, giám khảo là Sáng "lợn", được không?...

Nghe ý kiến Hạnh cũng vui vui, nhất là thấy có thi thố một chút, cho dù là thi... ngửi, anh nào cũng nhất trí ngay, không ngờ cánh tóc dài cũng biết nghĩ lắm trò ra phết. Sáng tạm thời buông sợi dây trên mặt ghế. Hạnh "chè đậu" xé 6 mẫu giấy phát cho từng người, rồi lần lượt các cậu đến bên cái túi, cúi xuống, dí mũi sát sát, làm cái việc mà Hạnh vừa gọi là phát hiện và phán đoán bằng "khứu giác", trông đến ngộ nghĩnh và buồn cười. Chẳng biết trên thế giới, có nhóm đặc nhiệm hình sự nào đã thẩm định tang vật bằng cách làm i tờ đơn giản như thế không?!

Chàng trinh sát nào cũng cúi xuống, dí mũi vào cái túi, thậm chí còn hít hít rất lâu, rồi mới bước ra nhường lượt người khác, còn mình thì chọn một chỗ kín, rút bút, ghi kết quả... ngửi của mình vào mẫu giấy.

Cuối cùng, 6 mẫu giấy gấp tư được giám khảo Sáng "lợn" mở ra, mang lại kết quả bất ngờ. Cũng chẳng biết cái túi du lịch kia đựng cái gì bên trong, mà khi Sáng lần lượt mở đọc

từng mẫu giấy, thì cả bọn ôm bụng cười chảy cả nước mắt. Sáng đồng dạng thông báo kết quả:

- Tờ thứ nhất: "Cá nướng! Tờ thứ hai: "Bún chả"!...

Hạnh lăm lăm bình luận:

- Hai tờ này dứt khoát của mấy ông "hầu ăn", chắc là Sáng "lợn" và Quang "sọt".

Cả lũ lại lăn ra cười. Sáng tỉnh bơ, đọc tiếp:

- Tờ thứ ba: "Thịt lợn cháy"!... Tờ thứ tư... (Sáng nhăn mặt không đọc, xem tiếp tờ thứ năm và sáu),... thứ năm... kinh quá, cậu nào nhận xét nghe đến khiếp... cả tờ thứ sáu nữa...

Tùng "khềnh" tỏ mô giục:

- Cứ đọc đi, thế nào mà kêu khiếp mới cả kinh...

- Đúng rồi, cứ đọc đi, quyền nhận xét của người ta cơ mà - cả bọn nhao lên giục.

Sáng lại cầm mấy mẫu giấy lên, đọc tiếp:

- Tờ thứ tư và thứ sáu, ghi giống nhau: ... "Nước dãi chó!".

Lần này, trận cười rũ rượi hơn, có cậu lăn cả ra ghế ngật nghẻo. Sáng "lợn" lại tiếp:

- Riêng tờ thứ năm, cậu nào còn cẩn thận viết cả năm chữ: "Chua chua như cút mèo!"...

Chưa bao giờ các trinh sát được một trận cười thoải mái đến thế. Cả Sơn "mặt già", ban đầu hoảng hốt, căng thẳng là vậy, mà bây giờ cười chảy hết cả nước mắt nước mũi, mặt nhăn nhó đến mức Tùng "khềnh" phải vỗ vỗ vào vai

như đồ em: "... Thôi, nín đi cậu, nín đi, chóng ngoan, cười gì mà như khóc thế!"...

Cuộc thi... ngửi kết thúc, chưa biết ai đúng sai, nhưng phải công nhận sáng kiến của Hạnh "chè đậu" đã hiến các bạn những phút thư giãn cực kỳ thoải mái và vui vẻ. Chính Hạnh cũng không ngờ, trọng tâm của mình là trêu anh chàng "lợn" một trận, nào ngờ, kết quả đã không chĩa được mũi dùi vào Sáng, lại càng làm cho cu cậu mặt vênh hơn trong vai trò giám khảo của mình.

Tiếp đến "chương trình" mở túi, Sáng cầm dây từ từ kéo cái khóa, còn năm cô cậu, ai nấy lùi xa, nấp sau lưng ghế, gầm bàn, hé mắt ra xem...

Miệng chiếc túi dần dần mở ra, cùng với các trình sát - thấy không có gì đe dọa nguy hiểm cả - từng bước tiến đến. Khi miệng túi đã được kéo kịch khóa, mở hết ra, thì cả bọn cùng ồ lên: Trong lòng túi nằm lẫn lộn hai chú mèo khá to: một con mèo đen khoang trắng và một con lông vằn vàng. Cả hai con đều bị buộc hai chân làm một và mõm cũng bị cuốn mấy vòng dây điện nhỏ rất chặt. Trên cổ mỗi chú mèo vẫn còn mắc một vòng dây thòng lọng chưa kịp cởi.

Vốn nhà cậu nào cũng đã từng nuôi mèo, cả sáu cô cậu đều lặng đi mấy giây xúc động và thương hai chú mèo vô tội. Chúng cuống

quýt cùng nhau tháo gỡ dây, nhấc hai con mèo ra khỏi túi, vuốt ve, lấy lại tinh thần cho đôi miu miu đang còn lấm lét sợ hãi.

Sơn "mặt già" tạm thời buộc mỗi chú mèo vào một chân bàn, chạy vào quâybung ra hai đĩa sữa đặc chiêu đãi chúng.

Trong khi đó, Minh "tổ cú" vẫn loay hoay xem xét cái túi du lịch. Cậu ta gật gật đầu, mỉm cười, "thảo nào, lúc này có đến hai đứa kết luận là "nước. ..", hai chú miu bị trời, cổ súc giãy giụa hồng thoát thân và hoảng sợ nên đã vãi cả... tè ra trong túi". Trong những ngăn túi phụ, Minh còn thấy có mấy cuộn dây điện nhỏ, sợi dây ni-lông to thắt sẵn đầu thòng lọng và một gói thịt băm nướng thơm như kiệu kẹp chả hàng bún...

Nhìn những thứ lấy ra từ trong cái túi nhốt mèo, các trình sát bây giờ mới hiểu ra đây chính là những dụng cụ của kẻ đi bắt trộm mèo, và hai chú miu miu kia là nạn nhân của chúng.

Tùng "khảnh" thắc mắc về ngây thơ:

- Sao bọn họ lại ác và dã man đến thế, mấy chú mèo đẹp thế nào, đi bắt trộm của người ta về để làm gì nhỉ?

- Trời ơi! Sao mà chú còi "nghech" thế không biết - Sáng nói ngay - Chúng bắt mèo trộm để bán cho hàng thịt mèo, gần đây cậu không thấy người ta nói mới xuất hiện mấy

quán “tiểu hổ” đấy à. Tiểu hổ là gọi cho oai, cho kín, thực ra là thịt mèo chứ còn gì khác nữa...

Minh “Tổ cú” đứng lên, sau khi thu dọn chiếc túi và mọi tang vật vào một xô, bảo Sơn “mặt già” cất ra sau nhà, cậu ra sân rửa tay rồi trở vào, kết luận:

- Mọi việc như vậy là đã quá rõ ràng. Một bọn chuyên bắt trộm mèo, tối thiểu là hai người, đã vào quán Karaôkê này trên đường đi “hành nghề”. Nhưng vì một lý do nào đấy, có thể sợ bị phát hiện bại lộ, chúng đã “bỏ của chạy người”, chứ không phải bỏ quên như lúc đầu ta tưởng. Hai con mèo bị trói và các dụng cụ đi bắt trộm tìm thấy trong túi du lịch cho phép chúng ta khẳng định chắc chắn điều ấy. Công việc còn lại của nhóm là xác định và truy tìm chủ nhân của chiếc túi du lịch kia, cũng chính là thủ phạm chuyên ăn trộm mèo. Như vậy, chúng ta lại bắt đầu có việc để làm rồi...

Tùng “khềnh” nói chen vào ngay:

- Tổ đề nghị thành lập chuyên án, đặt tên là “Truy tìm tiểu hổ”, (đúng ra là kẻ bắt trộm mèo, nhưng gọi tắt như thế cho hay và... bí mật), viết tắt “TTTH”, bầu chỉ huy chuyên án này là...

Minh cũng tiếp luôn:

- Đồng ý, chuyên án “truy tìm tiểu hổ” - TTTH, nghe được đấy! Nhưng nhóm hiện vắng

Sơn “sợ” và Tuyết Mèo con không biết đi đâu, tổ đề nghị bầu chỉ huy chuyên án sau... Sáng mai, tất cả nhóm tập trung ở đây, 7 giờ 30, bắt tay vào vụ án này. Bây giờ khuya rồi, giao cho cậu Sơn “mặt già” bảo quản tang vật là hai chú mèo và chiếc túi, còn mọi người giải tán về nghỉ để bảo đảm sức khỏe ngày mai chiến đấu.

102

CUỘC ĐỤNG ĐỘ BẤT NGỜ CỦA TUYẾT MÈO CON

Lại nói đến Mèo con, sở dĩ hôm nay các bạn đến nhà tìm không thấy Tuyết ở nhà, là vì câu chuyện thế này.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến sinh nhật của Tuyết rồi, sắp hết tuổi 14, bước sang tuổi 15, đối với cô bé có hai cái lúm đồng tiền duyên dáng này thật là một sự kiện quan trọng. “Nhất định phải tổ chức một sinh nhật cho ra trò” - Tuyết nghĩ vậy, và cô quyết lên tận trung tâm thành phố để chọn mua loại thiệp mời sinh nhật thật đẹp, chuẩn bị cho ngày lễ ý nghĩa này. Một lọ để cắm hoa, và cả đặt sẵn

bánh kem có ghi tên, ngày sinh và tuổi nữa chứ. Nói chung, phải chuẩn bị thật chu đáo, vì năm nay, ngoài các bạn gái, Tuyết còn có thêm những người bạn trai mới - các trinh sát đặc nhiệm học giỏi và thông minh, vô tư, chân thành và quý mến. Thực tình, những năm trước, chưa bao giờ Tuyết dám chơi thân với các bạn trai cả. Chỉ từ sau khi cậu hàng xóm giỏi Anh văn Tùng “khẽnh” làm cái cầu nối, Tuyết và Hạnh tự nhiên hòa nhập với nhóm các bạn của Tùng lúc nào không biết... Phải thừa nhận rằng, từ ngày chơi thân với các bạn trai này, Tuyết mới hiểu: tụi con trai đâu chỉ biết quấy phá, nghịch ngợm những trò quỷ sứ, mà các bạn cũng tình cảm, tế nhị và thật tốt bụng đấy chứ. Thực tình, từ khi thân với các trinh sát đặc nhiệm lớp trên này, Tuyết mới hiểu sự cần thiết của tình bè bạn chân thành của tuổi học trò, cô ước mơ sẽ thân mãi với các bạn và có thêm nhiều người bạn mới như thế...

Cũng bởi vậy, ý định tổ chức sinh nhật mới nảy ra ở Tuyết, chứ những năm trước đây, đã lần nào Tuyết làm sinh nhật đâu. Tuổi niên thiếu, ý nghĩa của bạn bè thường lớn lao, và những kỷ niệm bao giờ cũng ghi lại dấu ấn khó quên suốt cuộc đời. Ở tụi con trai thì thế nào không biết, chứ ở cánh con gái, lạ lắm, chúng nó vẫn bảo: đang trẻ con, chỉ một bước

lên người lớn, chẳng biết có đúng không. Mà cái “bước” ấy, nhiều khi chỉ trong một mùa, một tháng, một ngày, thậm chí chỉ một buổi chiều mùa hè nhìn đuôi tóc xòa vai, nhìn chính mình trong gương, nhìn bạn bè gặp gỡ hay chia xa, tâm hồn lằng lằng, mênh mang một nỗi niềm khó tả. Muốn khóc, muốn giận hờn, muốn chăm sóc người khác, muốn trò chuyện chân thành... và cả muốn đổi nữa. Không dễ nói nên lời, không giải thích được chính mình... Đấy, chính là cái lúc tuổi học trò của em đang “bước một bước” lên người lớn đấy. Nhưng đừng lo, có chi phải băn khoăn lắm đâu. Ai chẳng qua một thời như thế. Cho dù thành thị hay nông thôn, áo trắng hay áo xanh, áo nâu cũng vậy, miễn là đang cắp sách và ngồi trên ghế nhà trường, đều chẳng có gì khác nhau cả. Tóm lại, trong cuộc đời, không biết ai đã thống kê ra có bao nhiêu niềm vui, nhưng chắc chắn, cái thời khắc “một bước lên người lớn” như của Tuyết Mèo con hôm nay, phải là niềm vui đậm nét đầu tiên của tuổi trẻ.

Tuyết đạp xe lên phố mua thiệp mời sinh nhật, loại đẹp nhất và thoang thoang hương thơm nữa. Cô còn mua thêm cái lược, cái nơ xanh để gài sau tóc trong ngày đón tiếp các bạn. Rẽ vào hàng bánh đặt chiếc ga-tô kem hai tầng, thêm ít kẹo và hạt hướng dương, ô mai... Chưa bao giờ Tuyết đi mua sắm lặt vặt

mà tâm trạng phần chấn rộn ràng đến thế. Cô quyết định đi một mình, không rủ Hạnh hay bất cứ ai. Vì Tuyết muốn làm điều gì đó bất ngờ, dù chỉ là nho nhỏ, trong ngày sinh của mình.

Trên đường về, Tuyết đạp xe vừa đi vừa nghĩ sẽ bài trí, ăn mặc thế nào trong ngày sinh nhật ấy. Đường phố chưa về khuya, nhưng đã nhiều cửa hàng lục tục dọn dẹp, đóng cửa, tắt đèn. Về đến khu tập thể, bỗng từ trong một đường ngang nhỏ, chiếc xe đạp chở hai người đột ngột lao ra như tên bắn, khiến Mèo Con chỉ kịp tránh sát sang lề đường bên phải. Nhưng không kịp, “rầm!” một cái, xe đạp của Tuyết bị chiếc xe kia đâm trúng giữa trục đạp, đổ kênh ra. Tuyết nghiêng người theo bản năng, lộn một vòng trên hè đứng theo bài ngã Tê-cuôn-đô đã học, và thoát đứng dậy.

Chiếc xe chở hai người phóng quá nhanh, cũng đổ nghiêng sau khi đâm vào xe Tuyết, vành bánh trước bị vênh méo mó. Tuyết đang dựng dậy chiếc xe của mình, thì nghe có tiếng quát:

- Con ranh! Đi đứng thế à?

Tuyết ngạc nhiên nhìn lên. Rõ ràng họ vừa đâm vào xe của mình, sai rõ ràng, mà sao vẫn mạnh mẽ thế nhỉ. Hai người kia, một nam, một nữ còn trẻ, chỉ chừng 16, 17 tuổi. Ăn mặc đồ đen, chẳng lấy gì làm gọn gàng, lịch sự lắm.

Tuyết bình tĩnh đáp:

- Anh chị đi sai, đâm vào xe tôi, tôi còn chưa nói...

- Chính mày đi trái, đi ngang phè thế đến cù tao cũng không tránh nổi... Xem đây này, xe của tao đã bị méo vành, gãy hàng chục cái nan hoa là ít... mày phải bồi thường để chúng tao đi chữa xe đây...

Tuyết chống xe dựng trên đường, cúi xuống phủi quần áo, chưa kịp trả lời, thì một bàn tay thô ráp đã nắm lấy gáy cô, cùng lúc với giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Biết điều thì bỏ 30 ngàn ra cho tao sửa xe! Không có, thì để xe lại, tụi tao trông, về lấy tiền đủ mới được nhận lại xe...

Tuyết nghe cách nói, biết hai người thuộc loại không tử tế gì, đã đi trái, còn bắt nạt ăn hiếp kẻ bé hơn. Đúng là giọng điệu của bọn lưu manh, lang thang bụi đời.

Bằng một động tác võ thuật, Tuyết cúi thấp người, xoay mình (trong giây lát, cô quyết không chịu để kẻ khác xúc phạm, xác xược), cô dùng cườm tay vung theo hình cánh cung, chặt mạnh vào cổ cái bàn tay đang tóm gáy mình. Nghe một tiếng “ái chà! Nó có võ!”, Tuyết thu chân phải về, xuống thế tấn, ở động tác này, cô chỉ cần dùng chân trái “triệt” nhẹ vào chân trụ của đối thủ, rồi đưa cùi chỏ đánh thúc lên huyệt “trung uẩn” ở hõm giữa ngực

là hấn có thể “đỡ” ngay lập tức, nếu cần thiết, cùng lúc đó nắm tay phải của cô tặng thêm một cú đấm xoáy vào giữa mặt tên nọ, là coi như “xong phim”... Nhưng Tuyết vẫn đứng thủ thế chờ đợi. Đòn gạt tay cảnh cáo chắc đã đủ chứng minh cho hai thanh niên hung hãn kia biết rằng chúng đã đánh giá nhầm đối tượng rồi. Quả thật, chỉ một cú chém đơn giản như vậy, mà làm tên con trai loạn choạng, nắm lấy cổ tay đau, không dám bước tới cô bé nữa.

Tất cả sự việc trên diễn ra không qua khỏi mất tổ tuần tra nhân dân đang đi tới. Bốn chú, bác đứng tuổi, tay cầm gậy ngắn sơn đỏ, đứng vây quanh hai chiếc xe đạp đồ cùng Tuyết và hai đối tượng kia. Chỉ thoáng nhìn, tổ tuần tra cũng đã nhận biết đôi nam nữ kia không phải người trong khu tập thể. Thấy có đội tuần tra, tên nọ liền liếc thoáng trình bày:

- Báo cáo các bác, con này đi láo, phóng nhanh đâm vào xe tụi tôi làm cong cả vành. Nó phải đền tiền chữa xe cho chúng tôi. Các bác là đội tuần tra, nhờ các bác giải quyết hộ cho công bằng...

Một người trong đội tuần tra nghiêm mặt, nói:

- Chính anh chị đi trái, đâm vào xe cô bé! Từ xa chúng tôi đã nhìn thấy tất cả. Giờ anh lại đổ vạ cho cô bé. Anh chị ở đâu đến, đi đâu?

Cho chúng tôi kiểm tra giấy tờ...

- Chúng... tôi... đi chơi, không mang giấy... gì cả...

- Vậy xin mời theo chúng tôi về trụ sở công an giải quyết.

Nghe vậy, đôi nam nữ nhìn nhau vẻ lo sợ. Tuyết để ý thấy tay người con gái xách một bao tải dưa buộc túm bằng cái tay nải. Tên con trai hạ giọng:

- Chúng tôi rất vội, phải đi ngay, không có thời gian để vào trụ sở được. Vậy, để chúng tôi thỏa thuận lấy với nhau...

- Vậy hai bên định thỏa thuận ra sao? - đội viên tuần tra hỏi - Định bắt đền cô bé bao nhiêu?

- Nấn lại cái vành, cũng phải mất ba chục ngàn - tên nọ nói.

- Cháu thấy thế nào, có đồng ý không?

Tuyết Mèo con thành thật:

- Tuy họ đi trái, đâm vào xe cháu. Nhưng xe của họ bị hỏng, kể cũng rất áy náy. Có điều cháu chỉ còn trong túi mấy nghìn tiền lẻ thôi...

Đôi nam nữ nhìn nhau lẫn nữa, chắc thấy có “cố đấm” cũng chẳng “ăn xôi” được, nên tên nọ đổi giọng:

- Thôi được, chúng tôi cũng còn tiền đây, để chúng tôi đi sửa lấy. Xúi quẩy!...

Nói rồi, không đợi ai thêm ý kiến gì, hai đứa lẳng lặng nhắc bánh trước, tất tả dắt xe

đi ngay, dáng điệu như muốn chuồn thật nhanh vào bóng tối. Nhưng từ xa, Tuyết vẫn còn nhìn thấy lấp loáng cái bao tải dưa trắng.

Như nhớ ra điều gì, một người trong đội tuần tra gọi giật gã thanh niên nọ lại. Hắn bước đến, trán toát mồ hôi. Tổ tuần tra yêu cầu hắn ghi ý kiến và xác nhận vào biên bản trực ban về sự việc vừa xảy ra. Thanh niên nọ miễn cưỡng viết vội mấy dòng chiếu lệ rồi nhanh chóng đi ngay.

Lúc ấy là 22 giờ 45 phút, cùng thời điểm với cuộc họp sáu cô cậu trinh sát vừa mở túi nhốt mèo ở nhà Sơn “mặt già” đang giải tán.

Nhưng, chuyện chưa phải đã hết. Sắp sửa đến đường rẽ về khu E nhà mình, Tuyết nhìn thấy một bóng người đi bộ cùng chiều ở phía trước, dáng quen quen. Cậu ta vừa đi vừa nhìn vào các bụi rào cây hai bên đường như tìm kiếm, miệng gọi tên ai đó.

Càng tối gần, Tuyết mới nhận ra tiếng của Sơn “sợ” đang liên tục gọi “Mi mi... Mi mi” giọng hơi khản. Tuyết vượt xe qua Sơn, chỗ dưới một cột đèn cao áp, rồi dừng lại.

- Cậu đi đâu mà cuộc bộ lang thang trong đêm thế này? - Tuyết hỏi.

Sơn “sợ” mặt buồn rười rượi, mắt long lanh

ngấn nước, nhìn Tuyết, chưa trả lời ngay.

- Sao, tớ hỏi kìa, có chuyện gì thế?

Bấy giờ, Sơn “sợ” mới đáp, giọng như muốn khóc:

- Con Mi Mi nhà tớ, con mèo vàng ấy, mất rồi. Nó đang ngồi học với tớ, chỉ một lát sau, không thấy đâu nữa. Tớ đi tìm suốt mấy tiếng đồng hồ, khắp nơi, mà không thấy. Con Mi mi ngoan lắm, mọi khi nó ở mãi nóc nhà bên kia, tớ chỉ gọi một tiếng, là về ngay. Vậy mà từ nãy, tớ gọi mãi, không biết đến bao nhiêu lần rồi...

Tuyết không ngờ ông bạn võ sư, vào trận đánh nhanh nhẹn, mạnh mẽ là thế, mà thật là giàu tình cảm, thậm chí hơi “yếu đuối” nữa. Cô không chê trách cậu điều gì, chỉ đoán chắc là chú mèo kia phải gần gũi và thân thiết với Sơn lắm lắm. Cô xuống dắt xe, tìm hết lời an ủi, động viên, và cuối cùng mời cậu chàng lên xe “để Tuyết đèo về còn đi ngủ, biết đâu, sáng mai dậy lại thấy con Mi Mi ở nhà rồi!...”

CHUYỆN ÁN “TRUY TÌM TIÊU HỒ”

Sáng hôm sau, Sơn “sợ” và Tuyết Mèo con - hai trinh sát vắng mặt đêm qua, cũng được kịp thời thông báo ngay trong buổi tập tóm tắt mọi chuyện xảy ra ở quán Karaôkê nhà Sơn “mặt già”. Cả hai đều rất ngạc nhiên nghĩ đến sự việc xảy ra với mỗi đứa đêm qua. Chúng cảm thấy hình như mọi việc đều có sợi dây liên quan đến vụ án này, tuy nhiên, cả Tuyết và Sơn “sợ”, chưa một ai hé răng kể lại chuyện của mình cả.

Đúng 7 giờ 30, cả tám người đã có mặt đầy đủ ở nhà Sơn “mặt già”. Tang vật gồm chiếc túi du lịch và mấy dụng cụ lật vật, cùng cả hai chú mèo được để ở giữa nhà. Tuyết và Hạnh mỗi đứa nhào ra ôm một con mèo, vuốt ve. Qua một đêm được ăn uống nghỉ ngơi, hai con miu miu đã khỏe mạnh, cong người, quần đuôi âu yếm trong lòng hai cô gái. Chỉ có Sơn “sợ”, mắt vẫn không giấu nổi ánh buồn buồn. Cuộc họp chuyên án TTTH bắt đầu.

Minh “tổ cú” vào đề luôn:

- Hôm nay, chúng mình phải khẩn trương bàn ngay kế hoạch phá án, tìm ra thủ phạm,

sau đó sẽ tính chuyện trả lại tang vật - tức là hai chú mèo, cho những nhà bị mất. Trước hết, bầu chỉ huy chuyên án...

Tuyết ôm mèo, đứng ngay dậy:

- Tổ rất yêu quý mèo, tổ xung phong chỉ huy chuyên án này, tìm ra thủ phạm nhanh nhất. Nhân thể, cũng thông báo để các cậu biết, đêm qua, chính nhà cậu Sơn “sợ” cũng bị mất con mèo vàng...

Tất cả quay lại nhìn Sơn “sợ” vẻ ái ngại và thông cảm.

Tuyết nói tiếp:

- Vì con Mi mi nhà Sơn “sợ”, vì những gia đình bị bắt trộm mèo, vì tình cảm của chúng tớ đối với những chú miu miu vô tội và đáng thương, chúng ta quyết tâm truy tìm thủ phạm trong thời gian nhanh nhất. Bây giờ, cậu Sơn “sợ” ghi biên bản, lần lượt mỗi cậu cho ý kiến, sau đó kết luận, phân công điều tra luôn. Mời các cậu phát biểu đi.

Sáng “lợn” lộn chộp xin nói luôn:

- Đây là một vụ án khó khăn. Chúng ta chỉ mới thu được tang vật mà không có lấy dấu vết gì của thủ phạm. Chỉ có Sơn “mặt già”, cậu phải cố nhớ lại nhận dạng, đặc điểm của hai người khách có nhiều khả năng là chủ nhân của chiếc túi mèo đó.

Tất cả đắm chiêu suy nghĩ, nhất là Sơn “mặt già”, nó nhúu mày đến nhăn trán trông

thật thảm hại, cố nhớ lại. Minh “tổ cú” phá vỡ không khí im lặng:

- Theo tớ, ta phải suy luận, tìm ra nguyên nhân nào đã khiến tay thủ phạm bỏ lại chiếc túi ở quán hát. Cố tình hay vô tình? Mọi giả thuyết phải tính cho kỹ, không loại trừ khả năng nào cả...

Trong khi cậu chủ quán đang ngồi bóp trán, định thần, lục lại bộ nhớ, Tùng “khểnh” phát biểu:

- Hôm qua, cậu “mặt già” có nói một chi tiết: Hai người khách nam nữ ấy cho ghi tên mấy bài hát yêu cầu vào giấy, nhưng không hát. Vậy, chính dấu vết của thủ phạm là ở đó chứ đâu: ta sẽ có nét chữ của hắn trong tay, đó là cơ sở điều tra đầu tiên...

- Nhưng làm thế nào để biết là tờ của nó ghi? Khách nào chẳng viết một tờ - Quang đề ra khó khăn.

Tùng tiếp luôn:

- Điều đó, phụ thuộc vào trí nhớ cậu Sơn. Tớ tin là được, vì trí nhớ của “mặt già” không phải loại xoàng. Xem các tờ ghi, nhớ xem tờ nào mà ông chủ chưa lục băng, tìm đĩa để bật - tức là tờ không người hát - thì đích thị là của nó rồi. Còn nếu nhớ ngay được hắn ghi mấy bài, tên là bài gì, thì thấy ngay...

Sơn “mặt già” vội đứng ngay lên:

- Tớ nhớ rồi, vì sau khi nó ra khỏi quán,

không quay lại trả tiền, tố cầm ngay tờ giấy bên dưới cốc nước cam, nó ghi ba bài: “*Trái tim mùa đông*”, “*Người yêu đi lấy chồng*” và “*Nỗi buồn hoa phượng*”...

- Đúng là dân trộm mèo, hát toàn bài rẻ tiền - Quang nhận xét ngay.

- Vậy, cậu Sơn đi tìm tờ giấy ấy ngay đi - Tùng giục.

Chỉ một lát, Sơn “mặt già” vào quây, mang ra tờ giấy nhỏ để xuống bàn. Cả bọn xúm lại, cẩn thận không ai sờ vào tờ giấy, ngắm nghía xem. Nét chữ viết nguệch ngoạc như gà bới, sai chính tả hàng đống. Trái lại viết thành “trái” chồng viết là “trông”, nổi lại thành “lỗi”... không thể mê được.

Minh “tổ cú” tiếp:

- Như vậy ta đã có chữ viết của thủ phạm. Bây giờ cậu Sơn chủ quán cố nhớ và kể lại đặc điểm, nhận dạng của đối tượng đi, các cậu nhớ lắng nghe và ghi vào sổ nhé.

Sơn “mặt già” gãi gãi tai một lúc, nói:

- Khoảng 8 giờ tối, hai người nam nữ ấy vào, gọi nước cam. Khi tớ mang nước ra, họ đã ghi sẵn mấy bài hát để ở bàn... - rồi như chợt nhớ ra điều quan trọng lắm, Sơn “mặt già” bỗng reo lên - À! Thôi chết rồi, đúng rồi! Đúng nó là thủ phạm đã cố tình bỏ lại cái túi, “bỏ của chạy người” rồi...

Tuyết Mèo con sốt ruột:

- Sao, cậu bình tĩnh kể đi, cậu nhớ ra điều gì mà bảo đúng nó là thủ phạm?

Sơn chủ quán kể tiếp:

- Tớ nhớ lúc ấy có chú Đăng là công an hộ khẩu, đi cùng tổ dân phòng vào hàng mua của tớ 5 chai nước ngọt, 5 chai nước khoáng để các chú trực đêm uống. Cũng đúng lúc ấy hai người nam nữ kia vội vã đứng dậy đi ra ngoài ngay. Tuy đang bán hàng, nhưng tớ vẫn để ý, dáng điệu hai người tỏ vẻ sợ sệt lắm, cứ như kẻ chạy trốn. Tớ nghĩ, có lẽ chú Đăng mặc quần áo công an và các chú dân phòng đều cầm gậy ngắn, nên hai đứa ngỡ bị lộ, công an đến tìm bắt, “có tật giật mình” mà, sợ quá tẩu thoát cho nhanh, cái túi kia là tang vật nên chúng bỏ lại cho nhẹ thân và không có tang chứng...

Tuyết kết luận:

- Vậy thì đúng nó rồi. Đây hẳn là một bọn chuyên đi bắt trộm mèo, đã nhiều lần lộ diện nên cứ thấy công an là khiếp sợ, lẩn trốn. Tóm lại, trong tay chúng ta đã có hai tài liệu làm căn cứ điều tra. Một là: nét chữ của thủ phạm. Hai là: xác định chúng đi đôi, một nam, một nữ. Nhân đây, tớ xin kể lại cho các cậu nghe cuộc đụng độ vô tình tối hôm qua, khi tớ đi mua mấy thứ trên phố chuẩn bị (Tuyết định nói “sinh nhật”, nhưng muốn giấu các bạn đến... phút chót, nên nói tránh ra) học tập. Đối tượng đi xe đạp, cũng một nam, một nữ.

Xem ra tổ thấy rất trùng khớp với chuyên án này, rất có thể hai đối tượng này cũng liên quan đến hai người hôm trước ở quán hát nhà cậu Sơn đây.

Nói rồi, Tuyết kể lại đầu đuôi câu chuyện bị xe đạp đâm vào mình, rồi bắt đền, túm gậy, chặt tay, đến các chú bác đội tuần tra nhân dân xuất hiện và hai đối tượng nọ đã đánh bài chuồn như thế nào.

Cuối cùng, Tuyết nói:

- Nếu hai đứa đi xe đạp đâm vào xe tổ, tay lại xách bọc bao tải đứa khả nghi, lại chính là hai người nam nữ đã bỏ lại cái túi mèo trong quán, thì tổ đã nhớ mặt rồi. Giờ chỉ còn xác định bằng cách so chữ viết ở mẫu giấy ghi tên bài hát và chữ viết ở sổ biên bản tuần tra của các chú đội dân phòng, nếu là một thì đúng nó chứ không phải ai khác. Vậy, tổ phân công cụ thể như sau: Tổ và Sơn “mặt già” đi xác minh nét chữ. Còn lại Sơn “sợ”, Tùng, Sáng, Quang, Minh, Hạnh, tất cả chuẩn bị xe đạp, chia nhau đi tuần tốp 2 người một, cách nhau độ 100 mét, vào tất cả ngã đường trong khu tập thể. Nếu phát hiện đối tượng hay dấu hiệu khả nghi, dùng ám hiệu tập trung lực lượng, phối hợp tác chiến. Thời gian xuất phát 21 giờ đêm nay, từ cửa trường học. Nếu không ai còn ý kiến gì, tất cả giải tán.

XUẤT PHÁT ĐÁNH ÁN

Ngay tối hôm đó, mới hơn 8 giờ, chẳng lâu la gì, Tuyết Mèo con và Sơn “mặt già” đã có mặt ở cụm tuần tra nhân dân. Nhìn thấy Tuyết, các bác các chú đã nhớ ngay ra cô bé bị đâm xe đêm qua. Hai bên chào hỏi rất thân mật. Tuyết cảm ơn các bác các chú đã hòa giải và bệnh vực trong lúc một mình đêm khuya trước hai đối tượng thô bạo và hung hãn. Vòng vo tam quốc một hồi, Tuyết gợi ý các bác cho xem lại sổ biên bản để tìm tên và địa chỉ hai người nọ, có dịp sẽ đến xin lỗi và cảm ơn. Nghe vậy, các bác vui lòng đưa ngay cuốn sổ trực ban ra cho cô bé. Chỉ mong có thế, Tuyết và Sơn “mặt già” giở ngay trang ngày hôm qua, rút tờ giấy ghi tên bài hát ra so chữ. Đây rồi, phía dưới nội dung biên bản, có dùng chữ viết vội, nguệch ngoạc:

“Chúng tôi không bắt đền gì cả

Ký tên: Phạm Mãng - số 3 đường 236”

So với nét chữ trong tờ ghi tên bài hát, hai dòng chữ giống nhau như đúc, đều nghiêng ngả, to sều như những chú gà cùng một mẹ đang bới đất trên hai luống rau khác nhau vậy. Hai cô cậu vội vã cảm ơn các bác trong tổ

tuần tra dân phòng, đạp xe như bay về cửa trường. Vừa đúng giờ các trinh sát đang lăm lăm tay lái, như những tay đua trước giờ vào cuộc, chuẩn bị lên đường.

Đúng 21 giờ, 8 chiếc xe đạp mi-ni nối nhau lần lượt phóng đi từ cửa trường. Chúng thỏa thuận với nhau chia làm hai tốp, một tốp đi các đường phụ nhỏ trong khu nhà tập thể; một tốp theo trục đường lớn tiến ra đường quốc lộ và các khu vực lân cận.

Tốp bốn người gồm Tuyết, Hạnh, Sáng, Quang đã đi hết con đường đồ bê tông tấm lớn của khu tập thể, ra đến đường cái. Đã gần 10 giờ đêm mà con đường bốn làn xe hai chiều này vẫn sáng trưng như ban ngày nhờ hai dãy đèn cao áp, cột thẳng tắp trông thật đẹp mắt. Chốc chốc, những chiếc xe ô tô các cỡ lớn nhỏ vẫn lao vun vút ngược xuôi. Bốn đứa lái xe vào đường dành cho xe thô sơ, ngược về phía trung tâm thành phố. Các cậu phân công nhau: Hạnh và Quang quan sát phía bên phải đường, Tuyết và Sáng bám sát dãy bên trái. Giờ này, đa số các hàng quán bên đường đã lục tục đóng cửa, chỉ lác đác vài cửa hiệu còn sáng đèn. Bốn chiến mã song hành trong đêm, các kỵ mã mắt soi mới nhìn hầu hết mọi khách

qua đường, các hàng quán còn mở cửa, đặc biệt chú ý tới những chiếc xe đạp đi hai người nam nữ. Nhất là chỗ hoặc xách thêm cái túi, cái bao tải thì các chiến mã sắt nhất định phải đuổi bám kỳ cùng, nhìn cho rõ mặt mới thôi.

Nhưng, đạp một thời một hồi, vòng đi vòng lại trên quãng đường được phân công, các cô cậu vẫn chẳng thấy vị khách nào có dáng dấp là đi bắt trộm mèo cả. Ban đầu, vì vu cuối xe nối nhau đi trong đêm vắng, cũng thấy khoái, chuyện trò cười nói rôm rả. Nhưng càng về khuya, đường càng vắng, có lúc bóí mãi cũng chẳng thấy bóng người, anh nào anh ấy bắt đầu chán, cứ cầm đầu đạp, im thin thít, không buồn bàn tán, trò chuyện gì nữa.

Tuyết Mèo con đề nghị:

- Trên đường thì hết người rồi, mà nếu có thì nhìn cũng dễ. Tổ đề nghị tập trung vào các quán hàng còn mở khuya, xem “đối tượng” có trà trộn, ẩn náu trong đó không. Hôm trước, bọn họ vào hàng karaôkê nhà Sơn “mặt già” bỏ lại cái túi, chúng tỏ hai khả năng: một là chúng đi “quét” một đợt sớm, rồi nghỉ giải lao, vào các hàng quán, sau đó chờ khuya đi hành nghề tiếp; hai là, bọn này rất ham hát Karaôkê, đến nỗi đang đi ăn trộm mà cũng chui vào phòng hát. Bởi thế, bọn mình phải chú ý đến cả các hàng quán khuya nữa, đặc biệt là quán karaôkê... Ta bắt đầu rà lại nhé...!

8 chiếc xe lại tiếp tục trở lại quãng đường vừa đi, nhưng lần này đi chậm hơn, chia nhau nhìn soi mói vào các hàng quán còn sáng đèn hai bên đường.

Thế rồi, không biết nên khen cô chỉ huy trưởng Tuyết phán đoán giỏi, hay tại “số” tổp trình sát này gặp may, đi qua một hàng karaôkê cửa kính đóng kín, Tuyết phát hiện trong dãy xe máy, xe đạp dựng ngoài cửa, có một chiếc xe đạp buộc ở đằng sau một cái bọc tải dưa to bằng cái gối. Tuyết phanh xe, tiếng “két!” của má phanh siết vào vành bánh như báo hiệu gọi các bạn lại.

- Nó kia rồi - Tuyết nói và chỉ vào cái bao dưa...

- Sao lại “nó”? Có mỗi cái bao, chắc gì đã là của bọn bắt mèo...

- Nhưng tớ... linh cảm chắc là nó. Chẳng ai đi hát đêm lại mang bao tải đi cả...

- Phải vào kiểm tra chắc chắn đã, kéo phục ở ngoài lại mất thì giờ... - Sáng nói.

- Đơn giản thôi, bây giờ... ai nhì? À, phải rồi, Quang “sọt” - “giọng” ca vàng” của nhóm, có mang tiền đi không?

- Có chứ, lúc nào chẳng mang, nhưng để làm gì?

- Cậu lấy có vào... rên rĩ một bài, rồi tìm cách quan sát bên trong, xem có đúng là nó không?

- Nhưng... tớ có biết mặt hai đứa đâu mà xem. Cả nhóm chỉ có Tuyết Mèo con và Sơn “mặt già” là biết thôi. Tốt nhất là... ca sĩ Tuyết Tuyết vào đi, ca đại một bài gì đó, có ai bắt phải biết hát đâu, cứ miễn là có tiền...

Thấy Quang nói có lý, Tuyết đành liêu:

- Thôi được, các cậu giữ xe cho tớ, gì chứ hát thì tớ đâu có ngại, chỉ e, đúng là bọn nó thật, chúng nhận ra tớ ngay...

Quang nói luôn:

- Trời, tưởng e cái gì, mục đích của mình là mong gặp đúng đối tượng, thấy nó thì tốt quá chứ e... e cái gì...

- Thế nhỡ đúng là đôi ấy thật, xử lý thế nào? - Tuyết hỏi.

- Ôi dào, chỉ hy vọng mỗi thế, cần gì hơn nữa. Lúc đó cứ... tùy cơ ứng biến... đã có tụi tớ hỗ trợ vòng ngoài đây rồi, lo gì...

Tuyết bước về phía quán karaôkê, nhưng chưa kịp tới cửa, thì tám kính hé mở, một người, rồi hai người lách ra. Tuyết hơi sững lại: - Đúng nó rồi! Đôi nam nữ vừa tông vào xe Tuyết tối qua. Hai người kia như cũng hơi khựng lại, chợt dạ khi nhận ra cô bé đang tiến lại phía chúng.

- Anh chị đã hát xong chưa? - Tuyết điềm nhiên hỏi - Tụi tôi đợi ở ngoài này đã lâu lắm rồi...

- A con ranh, mày đến đây làm gì? Hay là

muốn nộp ba chục nghìn hôm qua.

- Không có đâu - Tuyết lạnh lùng - tôi đến chủ yếu để nhắc anh chị đừng “đề quên” cái túi... của quý lần nữa. Song, thấy không cần, vì hôm nay anh chị lại “cẩn thận” buộc ở ngoài xe. Cũng may, chính vì thế mà tôi và các bạn tôi mới biết hai người đang trong này...

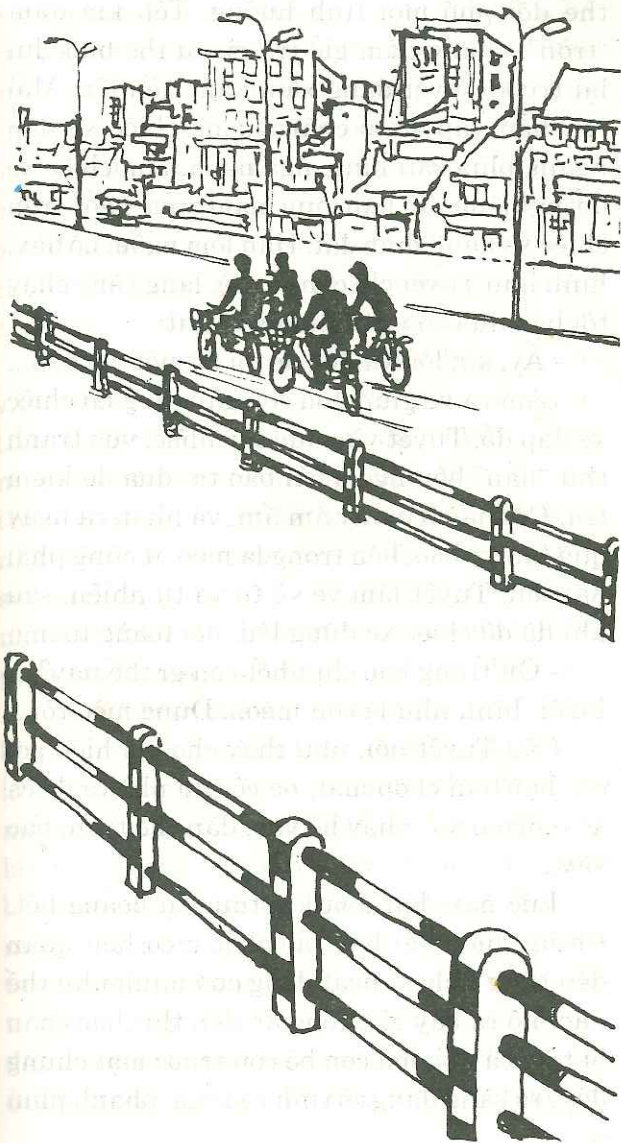
Hai đứa nam nữ nhìn nhau, mặc dù chưa hiểu Tuyết định làm gì, nhưng nghe những lời cô bé chọc đúng tim đen, đâm hoảng sợ. Lại nhớ chuyện đêm qua, nghe chừng con bé có võ cũng nên, hai đứa đưa mắt ra hiệu cho nhau điều gì, rồi đứa con gái ra chỗ lấy xe, đứa con trai đứng lại, chống nạnh tay, hất hàm:

- Mà đã biết những gì? Hả! Ranh con, có xéo đi ngay không thì bảo...

Lúc này, đứa con gái đang dắt xe ra. Tuyết suy nghĩ thật nhanh. Đợi lúc chiếc xe đạp đã dắt tới sau lưng tên nọ, Tuyết cao giọng, cốt để các bạn nghe thấy:

- Anh cũng có vẻ hung hăng đấy, định đánh nhau cả với... con gái chắc. Nói để anh biết nhớ, tôi không để cho anh túm gáy lần nữa đâu. Đừng có coi thường phụ nữ, đây không dễ bắt nạt đâu. Có giỏi thì... đánh đi... đánh đi xem nào...!

Vừa nói, Tuyết vừa đánh đá xấn xỏ bước tới làm già, tuy nhiên cô cũng sẵn sàng thủ

thế đối phó mọi tình huống. Tên kia đâm “tròn”, chẳng dám giở trò gì, cứ thế bước lùi lại trước Tuyết đang xăm xăm tiến lên. Mãi lùi, hấn vấp kheo chân vướng chiếc xe đạp ngang phía sau lưng, ngã ngửa, làm chiếc xe đổ nghiêng và hấn nửa nằm nửa ngồi trên chiếc xe kênh dưới đất. Hấn lồm ngồm bò dậy, hình như Tuyết chỉ cần có thế, lẳng xằng chạy tới bên đứa con gái, miệng tíu tít:

- Ấy, xin lỗi, xin lỗi, để tôi đỡ một tay nào...

Làm ra vẻ giúp đứa con gái dựng lại chiếc xe đạp đổ, Tuyết vừa đưa tay nhắc, vừa tranh thủ “nắn” bên ngoài cái bao tải đứa để kiểm tra. Cô thấy bàn tay âm ẩm, và nhận ra ngay qua làn vỏ bao, bên trong là mèo, ít cũng phải hai con. Tuyết làm vẻ vô tư và tự nhiên, sau khi đã đỡ chiếc xe đứng lên, nói toang toang:

- Ôi, trong bao chị nhốt con gì thế này? ...
Eo ôi, hình như là con mèo... Đúng mèo rồi...

Câu Tuyết nói, như thay cho ám hiệu gọi các bạn, chỉ chớp mắt, ba cô cậu nhà ta để cả xe ở ngoài xa, nhảy bổ vào, dàn thế trận, bao vây...

Lúc này, hai đứa kia thực sự hoảng hốt. Chúng hiểu cái bao tải nhốt mèo liên quan đến tung tích và hoạt động của mình như thế nào. Lộ ra bây giờ, công an đến thì chắc chắn bị tóm cả đôi, mà con bé con trước mặt chúng đây, rõ ràng đang cố tình rêu rao, phan phui

hành vi tội lỗi của chúng... Đứa con trai thấy giờ không chỉ có mình cô bé, mà lại có thêm hai cậu một cô nữa. Hai đấng nam nhi kia, hấn liếc nhìn, cũng chẳng bé con hơn mình là bao. Đánh, thì chưa chắc đã xoi nổi, “ba đánh một chẳng chột cũng què”, nữa là đây những bốn đứa! Làm thế nào bây giờ, không nhanh, cứ cái đà lu loa của bọn này, chẳng mấy mà công an ập đến lúc nào không biết...

Cuối cùng, tên nọ tính nước liều. Nó lao vào Tuyết định đánh phá vòng vây để chạy tháo thân. Liên bốn năm cú đâm đều bị cô bé nhanh nhẹn né tránh. Nó vung chân đá, tức thì Tuyết né mình bằng nửa bước chuyển, nhảy lên không, tung chân “triệt” nhẹ vào chân sau tên nọ, làm hấn ngã xoài ra đất. Hăng máu vệt, hấn lại nhồm dậy rất nhanh, lao vào phía sau Tuyết, mỗ bàn tay vào gáy Mèo con...

Tuyết cười thâm: “Thằng cha này chẳng biết có học võ gì không mà đánh đâm loạn xạ, không ra bài bản kiểu gì. Hình như nó chỉ có mỗi món sở trường “túm gáy trẻ con”... Nhưng, lần này, đúng như Tuyết đã tuyên bố lúc đầu, bàn tay hấn đã không tới được địa chỉ đã định, mà lơ lửng trong không khí, tê nhói. Cườn tay Tuyết đã vung lên chém mạnh vào cánh tay kia, đồng thời, Tuyết sà mình ngồi xuống đất, chống hai tay, lia chân phải quét một nửa đường tròn, lại một lần nữa, tên trộm mèo đổ

ngã...

Tuyết Mèo con đứng tấn thủ thế chờ, cô giơ tay ngăn khi liếc thấy Sáng và Quang định xông vào tên nọ. Tưởng hấn đã chịu đầu hàng, nào ngờ, như con thú vào thế đường cùng đang tìm hết cách thoát thân, nó thọc tay vào túi quần rút ra một con dao bấm sáng loáng, chỉ nhỏ như dao díp, nó lăm lăm lao vào Tuyết. “Nó dùng vũ khí! Thằng hèn!” – Tuyết nghĩ bụng - “đã đến lúc chấm dứt màn múa may điên cuồng kia được rồi”, cô cũng đưa tay vào dưới áo, rồi thoát cái vung ra... Cánh tay cầm dao của tên kia đã bị một sợi dây thông lọng thít chặt. Tuyết cầm đầu dây kia, lùi lại một bước, giật mạnh, tên trộm mèo bị kéo ngã sấp, con dao tuột khỏi tay văng ra. Tuyết lao vào chặn một đầu gối lên lưng hấn bẻ quặt cánh tay còn lại ra sau lưng, chỉ loáng một cái, cô đã trói gọn hai tay tên kia ra sau bằng chính sợi dây ấy...

Sự việc diễn ra quá nhanh, khiến đứa con gái cứ đứng ngây ra nhìn, không kịp hỗ trợ gì cho tên kia, thấy đồng bọn đang núng thế không thể cứu vãn nổi, nó bỏ bạn, bỏ xe quay đầu tháo chạy, mồm lu loa kêu:

- Cướp! Cướp! Bà con ơi! Cướp...

Mấy vị khách hát đã ra từ lâu, chúng kiến cảnh song đấu nhẹ nhàng giữa hai đối thủ không cân sức: một cô bé gái dọ sức với đáng

nam nhi cao hơn hẳn đến cái đầu. Họ đang tròn mắt, há mồm ngạc nhiên chưa biết phải làm gì và bênh vực ai, thì đã thấy cuộc đấu kết thúc và kẻ chịu thua lại không phải là người họ tưởng... Cả ba cô cậu trình sát nhà ta cũng trong trạng thái ấy, tận mắt chứng kiến lần đầu tiên võ nghệ và bản lĩnh của cô bạn má lúm đồng tiền, Sáng “lợn”, Quang “sọt” và cả Hạnh “chè đậu” đều thẩn thán phục Mèo con. Hạnh vốn ở ngay cạnh nhà, mà cũng mới chỉ nghe nói, chứ nào đã biết cô hàng xóm của mình học võ đến đâu, nó nghĩ bụng: “Ghê thật, con này đến là kín tiếng, tằm ngấm tằm ngấm... giết voi!”

... Thấy đứa con gái định chạy trốn, Sáng “lợn” nhảy ra cản đường, bắt quay trở lại. Từ các nhà lân cận, một số người đã mở cửa sổ nhô ra xem, có cả mấy người vác gậy và đòn gánh ra như đi bắt cướp thật.

Ngoài đường tốp trình sát của Minh “tổ cú”, Sơn “sọt”, Tùng “khềnh”, Sơn “mặt già” chẳng hiểu sao cũng đã mò được đến đây. Thêm 4 chiếc xe mi-ni nữa xếp chồng ngoài vỉa hè, bốn cậu băng băng bước vào cứ như lực lượng hỗ trợ vừa nhận được điện báo. Minh “tổ cú” ra lệnh cho Sáng nhanh chóng mở cái bao tải đứa, và quay ra nói với hai tên đối tượng:

- Các anh đánh nhau, gây rối trật tự công cộng, làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của bà con

đường phố, thậm chí lại dùng cả vũ khí thô sơ nữa... Vậy mời tất cả về trụ sở công an giải quyết! Còn việc ai là trộm, là cướp bà con sẽ biết ngay bây giờ đây.

Sáng loay hoay cởi mấy nút dây buộc túm miệng cái bao dứa, rồi dang rộng miệng bao ra, nói to:

- Ối! Mèo! Toàn là mèo bị trói cả...

Minh “tổ cú” tranh thủ vạch trần, làm rõ trước đám người:

- Thưa các bác, các chú! Đây là hai tên chuyên đi bắt trộm mèo của các gia đình, bằng chứng không thể chối cãi... Chúng cháu đã theo dõi và bây giờ thì bắt được chúng cùng tang vật mang theo. Cô bác hãy nhìn xem, toàn là mèo bị trói chân buộc mõm cả. Vậy sau đây, cô bác nào có thể, xin bớt chút thời gian cùng chúng cháu giải hai tên này về đồn công an phường để giải quyết...

105

MÓN QUÀ MỪNG SINH NHẬT

O trụ sở công an, trong khi lập biên bản bắt giữ tội phạm và tang vật, Sơn “mặt

già” còn đập về mang ra thêm cả cái túi du lịch và hai chú mèo nữa trước sự giật mình hoảng hốt của đôi nam nữ bị bắt. Bây giờ thì chúng hiểu vì sao chúng lại bị theo dõi, và cô bé đấu với chúng ban nãy liên quan đến nhóm bạn của cô, trong đó có cả cậu chủ quán karaôkê già già kia như thế nào.

Cái bao tải dứa được mở ra, Tuyết, Hạnh, Tùng xúm vào giúp các chú công an đếm số lượng mèo: ba con nữa, rồi cẩn thận tháo cởi dây trói cho từng chú. Như vậy, cộng cả hai con mèo “mặt già” vừa mang đến, tất cả năm chú mèo được thông dây buộc tất cả ở chân bàn trực ban. Phòng trực trụ sở công an phường inh ỏi tiếng “meo! meo!” giữa đêm khuya, nghe vừa vui vừa buồn cười. Sơn “mặt già” và Tuyết tíu tít đi kiểm thức ăn và nước cho từng con mèo, trong khi chú công an đang hỏi cung hai tên tội phạm.

Sơn “sợ”, Sáng “lợn” khi cùng cả nhóm giải hai tên về đây, được giao nhiệm vụ đi sau cùng yểm trợ và bảo vệ, để phòng đồng bọn của hai tên bất ngờ đến ứng cứu và đánh tháo, nên bây giờ mới lục tục dựng xe, vào sau.

Vừa đến giữa cửa, thấy Tuyết và “mặt già” đang cúi húi chăm sóc đám mèo dưới đất, mắt Sơn “sợ” bỗng sáng lên mừng rỡ. Cậu chẳng chú ý gì đến mọi người xung quanh nữa, không kìm nổi, reo lên:

- A! Mi Mi! Đúng Mi Mi rồi! Con Mi Mi của tớ!...

Rồi cứ thế cậu lao vào, ôm lấy con mèo vàng, bế lên vuốt ve, hôn hít vào mặt nó. Để ý, thấy ánh mắt cậu vô tư hơi... ươn ướt. Con Mi Mi, nhận được hơi ông chủ, đồng thời là người bạn thân thiết của nó, chú ta cong đuôi ngoe nguẩy, rúc mõm vào... nách Sơn "sợ" mừng rỡ. Các trình sát cảm động và vui thay niềm vui của Sơn, tất cả xúm lại, mỗi người vuốt con mèo một tí - con Mi Mi từ cõi chết đã trở về với Sơn.

Thì ra là, hai tên trộm mèo đã bắt được con Mi Mi nhà Sơn "sợ" từ đêm qua sau khi buộc phải "bỏ của chạy người" ở quán karaôkê, nhưng vì số mèo còn ít quá, thấy chưa "bõ", chúng trối lại, định bụng đêm nay sẽ đi bắt trộm thêm, gộp vào đem bán.

Vậy là con Mi Mi của Sơn "sợ" đã phải nhịn đói suốt một ngày nay. Biết được điều ấy, Sơn lo lắng, áy náy, nhìn trước nhìn sau như muốn tìm kiếm thứ gì cho nó ăn...

Hiểu ý bạn, Sáng "lợn" bảo:

- Ở đây là đồn công an, làm gì có gì mà cậu tìm cho mèo. Tớ có sáng kiến thế này: Bây giờ, công việc đã xong xuôi, việc hỏi cung và kết tội cũng như truy bắt đồng bọn mấy tên trộm mèo đã có các chú công an tiếp tục làm, chúng mình cũng chẳng còn việc gì ở đây nữa.

Nhân cậu Sơn đang muốn tìm cái bồi dưỡng con Mi Mi, tớ đề nghị nhóm trích quỹ, cả bọn tìm hàng phở, cũng bồi dưỡng các trình sát luôn thể nhân kết thúc điều tra vụ "TTTH" thành công. Ra đây, cậu Sơn tha hồ mà chăm sóc cho con Mi Mi, có muốn nhường cả suất cho nó, chúng tớ cũng không phản đối. Nhất trí không?

Thủ quỹ Tùng "khênh" sờ hết túi này đến túi khác, gãi đầu gãi tai:

- Nhưng mà tớ... không mang đồng nào đi cả...

Sáng vỗ vỗ vào túi quần:

- Yên tâm, yên tâm! Có đây rồi, đi điều tra mà không mang tiền đi, có mà chết đói... Tớ sẽ ứng cho quỹ vay một nửa, còn tớ chịu một nửa. Coi như chiêu đãi Mèo con chỉ huy đánh án thắng lợi. Cả Mèo con lớn và mèo con thật đấy nhé. Nào, đi thôi, không chậm tí nữa hàng quán đóng cửa hết, thì cả Mèo lớn mèo con cùng nhịn tất!

Cả nhóm lần lượt chào các chú công an, xin phép ra về. Các chú không quên ghi tên, trường, lớp từng đứa, và bảo Tuyết đại diện cho các bạn ký vào biên bản. Đồng chí trưởng công an phường lúc ấy vừa xuống, thấy vẫn là những cô cậu trong nhóm bạn của con trai ông đội trưởng hình sự, tươi cười chào, bắt tay từng đứa:

- Các cháu đi đâu mà khuya thế? Lại khám phá ra vụ gì nữa đây?

Nhìn thấy Sơn "sợ" tay bé con mèo vàng, chú nói tiếp:

- Lại huấn luyện cả mèo đi trinh sát nữa sao?

Cả bọn cười rất vui vẻ, song Mèo con tế nhị không trả lời câu hỏi của chú, chỉ nói:

- Chúng cháu chỉ có chút việc, đã bàn giao xong xuôi với chú trực ban rồi. Chúng cháu xin phép về, kéo đã muộn...

Chú trưởng công an phường tiễn chân bọn trẻ ra tận cửa như những người khách quý của cơ quan công an. Các trinh sát tí hon về rồi, Chú còn đứng nhìn theo 8 chiếc xe đạp cho đến khi khuất bóng, lòng thầm nghĩ: "Giá tất cả con em chúng ta, đều có ý thức, ngoan ngoãn, thông minh, nhiệt tình và dũng cảm như nhóm bạn đáng yêu này, thì hay biết mấy. Chắc chắn bọn tội phạm sẽ không dễ gì hoạt động phạm pháp nữa!"

Tám chiếc xe ngược đường lên ngã tư, tìm mãi mới thấy một hàng phố còn mở khuya. Các cô cậu tranh nhau dựng xe nhảy vào chiếm chỗ trước. Sáng vào sau, đông đặc gọi:

- Xin bác cho 8 bát phở tái, mỗi bát... hai

nghìn. Cái gì có thể cho nhiều được, ví dụ như bánh, thịt, hành, nước... thì bác cứ cho. Chúng cháu không phản đối...

Ông chủ quán tươi cười, ngô các cô, cậu học sinh đi học về khuya, đơn dả nói đùa vui:

- Có ngay, có ngay, mời các cậu các cô cứ ngồi ghế, tôi sẽ làm cho mỗi cô cậu một bát ngon lành, ăn xong lại có thể đủ sức về học đến sáng được...

- Ấy thôi thôi, xin bác - Quang "sọt" nói ngay - bác làm cho loại nào ăn xong là có thể ngủ ngay được càng tốt - rồi Quang quay vào các bạn - tố buồn ngủ díp cả mắt rồi đây này.

Tuyết như nhớ ra điều gì, đứng lên gọi với ra:

- À quên mất, bác làm cho 9 bát nhé, một bát nhỏ chỉ trần bánh và thịt thôi, không lấy nước và hành...

Nói rồi, Tuyết chạy ra, đón con mèo Mi Mi từ tay Sơn "sọt" âu yếm nựng, giọng như dỗ trẻ con:

- Các anh hấu ăn quá quên mất cả em phải không. Khổ thân chưa, nó trói em bắt nhịn đói từ hôm qua rồi còn gì... Thương Mi Mi quá nhỉ...

Tuyết vuốt ve, thơm cả vào tai, vào trán con mèo vàng, nói với Sơn "sọt":

- Con Mi Mi xinh và hiền quá, không trách đêm qua cậu Sơn... nước mắt vòng quanh là

phải - rồi lại quay xuống chú mèo - Chỉ chậm chút nữa là "em" đã không được về nhà nữa đấy, Mi Mi ạ...

Sáng "lợn" đứng lên ngay, để thêm:

- Phải nói với nó thế này cho cụ thể: Chỉ chậm chút nữa là "đòi em ra tốp", biến thành chả tiểu hổ cho người ta nhậu rồi... Mi Mi nhỉ... - Cậu cố kéo dài giọng bắt chước Mèo con.

Tuyệt giờ tay:

- Tố xin được cho Mi Mi ăn, và tình nguyện chịu trách nhiệm về suất của Mi Mi hôm nay.

Rồi cô bế con mèo đi vòng quanh bàn, vừa đi vừa rung rung như ru em bé ngủ, liên tục vuốt ve, âu yếm chú mèo vàng. Còn Mi Mi, như cũng hiểu được tình cảm của cô bé, nó khẽ "meo, meo" yếu ớt làm nũng, cái đuôi cong lên đập xuống ngoe nguẩy, thỉnh thoảng lại cao hứng liếm liếm vào mấy ngón tay trắng nhỏ của Tuyết.

Tám bát phở được lần lượt bưng vào, đặt trước cậu nào là cậu ấy chén liền. Nhất là Sáng. Nó "chiến đấu" với non nửa bát mới sức nhớ ra chưa vắt chanh và rưới tương ớt. Quang "sọt" nói đùa:

- Còn cho vào làm gì nữa, bố cứ lừa hết bát phở vào bụng, rồi húp... thìa tương ớt sau cũng được, đằng nào thì bao tử cũng nhận được cả...

Các trình sát xì xụp húp, lừa, nuốt xoa,

chúng tỏ thực bụng anh nào anh ấy cũng tương tự như nhau, đều đã ngót cả sau mấy giờ đập xe trình sát như những “cua-ro” trên đường đua. Cái tuổi ăn tuổi ngủ, muốn làm sao, cũng khó lòng giấu nổi.

Chỉ riêng Tuyết, khi một vài bạn đã giải quyết xong phần của mình, ngồi xỉa răng rồi, cô vẫn loay hoay bên chú mèo, cho nó ăn từng miếng với vẻ say sưa chăm chú hiếm thấy. Tùng “khềnh” tặc lưỡi nhận xét:

- Không trách gọi cậu là Tuyết Mèo con là phải. Nghe chừng cậu và mèo có “nợ nần” gì với nhau từ kiếp trước cũng nên. Tớ thấy không những cô bé quý mèo, mà cả con mèo cũng rất quý cô bé nữa, các cậu nhìn mà xem...

Cả bọn quay ra nhìn Tuyết và chú mèo vàng. Nhưng Tuyết chẳng hề ngưng nghỉ, cô vẫn tiếp tục làm công việc của mình. Sáng tâm lý, nói:

- Cậu Hạnh thay Tuyết cho mèo ăn một lúc, để chỉ huy trưởng chuyên án còn “dùng bữa”, không phở nguội hết rồi. Hay... thủ trưởng Tuyết không thấy đói, thì ủy quyền cho em “xơi” giúp vậy...

Lúc náy, Tuyết mới quay lại bát phở, thấy thịt ở phía trên đã bị các tướng ngồi hai bên nhón gắp với hai góc. Cô cầm đũa, rồi nhớ ra điều gì, đứng lên, trịnh trọng:

- Nhân tiện, thông báo với các bạn: ngày

mai 20-8, là sinh nhật lần thứ 12 của tớ. Tớ đã viết thiệp mời cẩn thận rồi, đúng 7 giờ 30 tối mai, mời các bạn tới nhà tớ dự liên hoan, cùng mừng cho tớ bước sang tuổi 13...

Cả bọn reo lên:

- Được lắm, hay lắm. Phá xong án tiểu hồ, dự sinh nhật Mèo Con. Tuyết vui... Nhưng sao bây giờ cậu mới báo, để chúng tớ biết trước còn chuẩn bị quà mừng chứ...

- Thích cái gì để tớ mua nào?...

- Có chén không? Bánh kem chứ?...

- Nhớ phải có kẹo cao su đấy nhé...

Tất cả nhao lên tranh nhau nói, ồn ào cả quán phở khuya.

Sơn “sợ” im lặng suốt từ đầu đến giờ, tâm trạng rất khó tả từ lúc tìm lại được con Mi Mi. Bây giờ mới đứng lên, giọng cũng trịnh trọng không kém:

- Nhân sinh nhật lần thứ 12 của Tuyết, mặc dù ngày mai mới tổ chức, tùy các bạn mua quà gì mừng Mèo Con tớ chưa biết, nhưng riêng tớ, hôm nay tớ tuyên bố luôn...

Các bạn chợt lắng xuống, im lặng chờ đợi. Vì quả thật, nhìn nét mặt chàng võ sư - cán sự văn, như sắp nói điều gì quan trọng lắm. Sơn “sợ” nói tiếp:

- Mừng Mèo Con bước sang tuổi 13, thấy bạn rất yêu mèo, mặc dù tớ cũng thế, nên tớ quyết định tặng Tuyết Mèo con con Mi Mi của

tổ - con mèo vàng vừa được chính Tuyết chỉ huy phá án cứu sống!...

Cả bọn vỗ tay hoan hô, quên cả mình còn đang trong quán phở đêm khuya. Tuyết Mèo con, chắc là sung sướng lắm, nó bế con mèo, đứng lên, mãi vẫn chưa nói nên lời. Cô đi về trước mặt Sơn "sợ", con Mi Mi trên tay "meo" lên một tiếng nho nhỏ. Tuyết xúc động, nhìn vào mặt Sơn, ấp úng:

- Cảm ơn bạn! Tổ rất vui và chẳng biết nói thế nào nữa. Điều làm tổ bất ngờ và cảm động nhất, là bạn đã đọc đúng ý thích của tổ... Cảm ơn!...

Con Mi Mi ngoái đầu lên, "meo" một tiếng nữa. Nó như cũng hiểu được cuộc đối thoại của hai người bạn tốt bụng và thân thiết, cõ đầu vào vòng tay Tuyết, âu yếm.

Các trinh sát tinh ý đều nhận thấy, ánh mắt của cả Tuyết và Sơn vừa thoáng long lanh...

MỤC LỤC

99 - Cuộc song đấu lén lút	3
100 - Chiếc túi bỏ quên trong phòng Karaôkê	21
101 - Hội đồng thẩm định tang vật	30
102 - Cuộc đụng độ bất ngờ của Tuyết Mèo con	43
103 - Chuyên án "Truy tìm tiểu hổ"	52
104 - Xuất phát đánh án	59
105 - Món quà mừng sinh nhật	70

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

(Tái bản lần thứ nhất)

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI - 2001

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN KHẮC OÁNH

Chịu trách nhiệm nội dung:

ĐỖ NINH

Biên tập:

PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa & minh họa:

LÊ VĂN HIỆP

Trình bày - Kỹ thuật in:

NGUYỄN HUỲNH MAI

Sửa bản in:

VŨ THỊ SON

Bạn đọc thân mến,

Nhân năm “Gia đình và trẻ em”, được sự quan tâm của Thành uỷ, Ủy ban nhân dân thành phố Hà Nội, cùng một số ban ngành hữu quan... Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành một số tác phẩm văn học, âm nhạc đặc sắc để cấp cho hệ thống Thư viện của thành phố từ Thư viện thôn, xã, phường đến Thư viện quận, huyện và thành phố nhằm gửi tới bạn đọc những câu chuyện xúc động và những bài ca làm ấm lòng người về mảng đề tài này.

Nhà xuất bản rất mong được sự đón nhận nhiệt thành của bạn đọc ở mọi lứa tuổi, và sau nữa là sự góp ý của các bạn gần xa để những lần xuất bản sau mảng sách chủ đề “Gia đình và trẻ em”, ngày thêm phong phú, sinh động hơn.

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

In 1430 cuốn khổ 10 x 18 cm tại Công ty in Công đoàn.
Giấy phép số 67-XB-QLXB của Cục Xuất bản ký ngày
17/01/2001. In xong và nộp lưu chiểu tháng 11/ 2001